

காவல் நீதிக்கான குரல்

Voices for Custodial Justice

Source: <http://wiflegalpulse.files.wordpress.com/2011/03/scales.jpg>

EXECUTIVE

LEGISLATIVE

JUDICIAL

Source: <http://m.c.lnkd.licdn.com/mpr/mpr/p/5/005/066/358/2a80a85.jpg>

Source: <http://senatorkennethalexander.com/issues/government-accountability>

இந்தியாவில் சித்ரவதை குறித்த விவாதமே இல்லாமல் போயிருப்பதை வரையறுத்தல்

— ஜென் லோகன்டா

இந்தியாவில் சித்ரவதை பற்றிய விவாதமே இல்லாமல் போயிருக்கிறது. அதைப்பற்றி இந்த கட்டுரை ஆராய்கிறது. 2009-10 ஆண்டில் 124 காவல் மரணங்களும் நீதிமன்ற காவலில் இருந்தபோது 1473 சாவுகளும் நிகழ்ந்தன என்று தெரிவிக்கிற தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் புள்ளிவிபரங்களை பார்க்கும்போது சித்ரவதைகளை பற்றிய விவாதமே இந்தியாவில் இல்லாத நிலை நம்மை சங்கடப்படுத்துகிறது. காவல் சித்ரவதைகளால்தான் இந்த மரணங்கள் நிகழ்ந்தன என மனித உரிமை ஆணையம் சொல்லவில்லை என்றாலும் கூட இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு இணைப்பு இருப்பதாக பல மனித உரிமை அமைப்புகள் குற்றம் சாட்டுகின்றன.

சித்ரவதைக்கு எதிரான விவாதம் இல்லாமல் போய்விட்ட இந்த சூழலைப் பற்றி நாம் பல்வேறு மட்டங்களில் எதிர்கொள்ள முடியும். அப்படி இருக்கிற போதிலும், அதிகபட்சமாக காவல் மரணங்களும் சித்ரவதைகளும் இருப்பதற்கான ஏராளமான ஆதாரங்கள் இருந்தபோதிலும் இந்தியாவில் சித்ரவதையை மறுப்பது பற்றிய சில தத்துவ வரையறைகளை இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை உருவாக்க முயல்கிறது. இவ்வாறு சித்ரவதையை மறுப்பது என்பது பல்வேறு களங்களில் இருந்தாலும் தெளிவான முறையில் அது அரசாங்கத்தின் விவாதங்களில் இருப்பது என்பது இந்தியாவில் சித்ரவதை பற்றிய பொது விவாதம் இல்லாமல் இருப்பதற்கான பங்கை அளிக்கிறது.

நாடாளுமன்றத்தில் சித்ரவதைக்கு எதிரான மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்டு நிறைவேற்றாமல் இருக்கும்போது குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு ஒருமுறை நடக்கும் தேர்தல் கால கட்டம் வருகிறது. சித்ரவதைக்கு எதிரான ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கருத்தரங்கம் 1997ல் நடந்தது. அதன் தீர்மானத்தில் இந்தியாவும் கையெழுத்திட்டுள்ளது. ஆனால் இன்னமும் அதை நிறைவேற்றவில்லை. அதை அவசரகதியில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு நடைமுறையாகவே அது மக்களையிடில் நிறைவேற்றப்பட்டது. மனித உரிமைக் குழுக்களும் செயல்பாட்டாளர்களும் அந்த நான்கு பக்க மசோதாவை பரிசீலிக்க வேண்டும் எனக் கோரி ஒரு திருத்தப்பட்ட மசோதாவை ராஜ்யசபா தேர்வுக் குழுவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

இன்னமும் அந்த மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ளது. காவல்கொலைகளும் சித்ரவதைகளும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் இருப்பதும் அப்படியே இருக்கிறது. மக்களிடம் இப்படி ஒரு பொதுவிவாதம் இல்லாமல் போவதைப்பற்றி பல்வேறு மட்டங்களில் வைத்து பேச முடியும். என்றாலும், இவ்வளவு அதிகமான எண்ணிக்கையில் இந்தியாவில் காவல் கொலைகளும் சித்ரவதைகளும் நடக்கிற ஆதாரங்கள் இருந்தாலும் சித்ரவதைக்கு எதிரான பொதுவிவாதம் நடைபெற மறுப்பதன் சில தத்துவார்த்த வரையறைகளை நான் விளக்குகிறேன். பல தரப்பில் இத்தகைய விவாதம் இல்லாத நிலை இருந்தாலும் அரசின் விவாதங்களில் அது இல்லாமல்

போயிருப்பது மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதுதான் சித்ரவதைக்கு எதிரான பொதுவிவாதம் இந்தியாவில் இல்லாமல் போயிருப்பதற்கு பிரதான காரணமாக பங்காற்றுகிறது.

பொது விவாதத்தில் என்ன இருக்கிறது ?

சித்ரவதையின் மீதான பொதுவிவாதம் நடக்காத நிலையில் நான் பொதுவிவாதம் என்பதை எந்த அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன் என முதலில் விளக்குகிறேன். பொதுவாக சித்ரவதை இருக்கிறது என்று அங்கீகரிக்க விரும்பாமை, சித்ரவதை தொடர்பான காரியங்களில் ஈடுபட விரும்பாமை, சித்ரவதை தற்போதுள்ள நிலை, பகிரங்க ரகசியமாக உள்ள நிலை ஆகியவற்றை நீங்கள் சமூகத்தின் பல பின்புலங்களில் காணலாம். இருந்தாலும், 9-11 காலகட்டத்துக்கு பிந்தைய காலகட்டத்தில் சித்ரவதையின் நிலை பகிரங்க ரகசியமாக இருந்தது என்பது ஓரளவுக்கு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏனென்றால் சித்ரவதை பற்றிய விவாதம் பொது வெளியில் எழுந்தது சமூகத்தின் பெரும்பகுதியை அதில் ஈடுபடுத்தியது. முதன்முறையாக அரசுக்கு விரிவான மனுக்கள் அனுப்பப்பட்டன. (அவை வெளியிடப்படவில்லை. கசிய விடப்பட்டன)

வன்முறையை சகஜமானதாக்குதல்

சித்ரவதை தொடர்பான மக்கள் விவாதத்தின் சில பகுதிகளை நான் கூறுகிறேன். அதே நேரத்தில் சித்ரவதை தொடர்பான மறுப்புகளும் வந்துள்ளன. இந்தியாவிலும் பொதுவிவாதம் நடக்கவே இல்லை என சொல்ல

வரவில்லை. சமீபத்தில் பாலியல் வன்முறை சம்மந்தமாக ஒரு பொதுவிவாதம் நடந்து முடிந்துள்ளது. குடிமக்கள், அதிகாரிகள், ஊடகம் ஆகியோர் இந்த விவகாரம் தொடர்பாக, முழுமையாக தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். அது நல்ல தலையீடாகவும் இருந்தது. அதே போல மிகப்பெரிய அளவில் இல்லை என்றாலும் மரண தண்டனைக்கு எதிரான விவாதம் இருக்கிறது. இதற்கு முரண்பாடாக, காவல் கொலைகளும், சித்ரவதைகளும் அதிகமாக இருந்தாலும், மனித உரிமை அமைப்புகள் அவற்றை ஆவணப்படுத்தி வைத்து இருந்தாலும், தேசிய மனித உரிமை ஆணையமும் இதுபற்றி அறிவித்து இருந்தாலும், இந்தியாவில் சித்ரவதைக்கு எதிரான விவாதம் மிகவும் சிறிய அளவிலேயே உள்ளது. (PUDR 1998, 2004: NHRC 2990-10, ACHR 2008).

பாலிவுட் படங்கள் வன்முறையை சகஜமானதாகும் பாத்திரத்தை செய்கின்றன. திரைப்படங்களில் சகஜமானதாக சித்ரவதை காட்டப்படுவது என்பது இந்தப் பிரச்சனையின் மீதான ஒரு விவாதமாக மாறவில்லை என்பது முக்கியமானது. எனவே சித்ரவதை பற்றிய ஏராளமான சம்பவங்கள் மனித உரிமை அமைப்புகளால் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு இருந்தாலும் இந்த விவகாரம் டிவி நிகழ்ச்சிகளிலும் திரைப்படங்களிலும் மிக சாதாரணமானதாக காட்டப்படுகின்றன. அதனால் சித்ரவதை பற்றிய பொதுவிவாதம் எதுவும் இந்தியாவில் நடைபெறாமல் இருக்கிறது.

மறுப்பும் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதும்

அரசுத் தரப்பில் நடைபெறுகிற சித்ரவதை பற்றிய விவாதத்தின் பெரும்பகுதியான தன்மையானது சித்ரவதை நடப்பதை மறுப்பதாகும். எல்லா ஜனநாயக நாடுகளிலும் நடைபெறுகிற இத்தகைய மறுப்புகளை மிகச் சிறப்பாக வகைப்படுத்தி இருக்கிற ஸ்டான்லி ஹோகனின் (2001) வரையறைகளை இங்கே நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். ஒரேயடியாக மறுப்பது மற்றும் விளக்கம் அளித்து மறுப்பது என அவர் தனித்தன்மையான முறையில் அதனை வேறுபடுத்துகிறார்.

ஜார்ஜ்வுஷ் அல்லது ராஜிவ் காந்தி யாராக இருந்தாலும் சித்ரவதை நாட்டில் இருப்பதைப் மறுத்து பேசுகிறார்கள் என்றால் அது ஜனநாயகங்களின் ஒழுக்கம் பற்றிய விவாதம். சட்டத்தை மையமாக வைத்து பேசும் சட்டவாதமாகவும் அது இருக்கிறது. காவல்துறையின் அடிமட்ட ஊழியராக உள்ள காவலர் அலட்சியமாக

இருக்கிறார், படித்தவராக இல்லை, அதற்கான பயிற்சி அவருக்கு இல்லை. எனவே, நிர்வாக சீர்திருத்தம் தேவைப்படுகிறது. மேற்பார்வையை பலப்படுத்த வேண்டி இருக்கிறது என்பன போன்ற வாதங்களை முன்வைத்தும் சித்ரவதை பற்றிய விவாதம் கட்டுக்குள் வைக்கப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட செயலை செய்தவரிடம் இருந்து அந்த சம்பவத்தை தனியாக பிரித்து எடுக்கிற வேலை இது என்கிறார் ஹோகன்.

சித்ரவதை என்பது போலீஸ்காரர்களின் குறைபாடாக, சட்டத்தை அமலாக்கும்போது ஏற்படுகிற தவறான சம்பவமாக, திரைப்படங்களில் சித்தரிக்கப்படுவது என்பதுதான் விஷயம். காலனித்துவத்துக்கு பிந்தைய இந்திய அரசும் பழியை கீழ்மட்ட காவல்துறையினரிடம் தள்ளி விடுகிறது. வன்முறை அனைத்து மட்டத்திலும் இருப்பதை மறைக்க முயல்கிறது. ஒரு வருடத்தில் 1200 முதல் 1500 வரையான காவல் மரணங்கள் சித்ரவதை உள்ளிட்ட பல்வேறு வகையான காரணங்களால் நடப்பதால் இந்திய அரசின் மறுப்புகளும் பல்வேறு வகையாக உள்ளன. இந்திய அரசு விசித்திரமான முறையில் சித்ரவதையை நியாயப்படுத்தி விளக்கம் அளிக்கிறபோதெல்லாம் அத்தகைய நடத்தையானது, இந்தியாவில் சித்ரவதை குறித்த விவாதம் நடக்காமல் இருப்பதற்கு முக்கிய பங்காற்றுகிறது.

காவல் மரணங்களுக்கு சித்ரவதை தான் பிரதான காரணம் என்பதை அதிகாரபூர்வ ஆவணங்கள் மறுக்கவே செய்கின்றன. தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் அறிக்கையின்படி 1994 முதல் 2008 வரை 16 ஆயிரத்து 836 பேர் மரணமடைந்துள்ளனர். (ஒரு வருடத்துக்கு 1203 பேர்.) இவ்வளவு அதிக எண்ணிக்கையில் மரணங்கள் நிகழ்ந்தும் இந்திய அரசு இன்னமும் இவற்றை மறுக்கும்

2008-2010 காலகட்டத்தில் காவல்நிலைய மரணங்களின் விபரம்

எண்	காரணமும் எப்போது என்பதும்	வருடங்கள்		
		2008	2009	2010
1	நீதிமன்றத்துக்கு ஒப்படைக்க செல்லுதல், நீதிமன்ற நடைமுறைகளின்போது, விசாரணை தொடர்பான பயணங்களின்போது	19	18	12
2	மருத்துவமனை கொண்டு செல்லும்போது, மருத்துவமனையில் சிகிச்சையின்போது,	15	9	16
3	விபத்துக்களால்	2	4	5
4	கும்பலின் தாக்குதல், கலவரம்	5	2	0
5	மற்ற குற்றவாளிகளால்	2	3	0
6	தற்கொலைகள்	38	21	18
7	காவலிலிருந்து தப்பிக்க முயன்றபோது	6	8	7
8	உடல்நலமின்மை, இயற்கை மரணங்கள்	28	33	19

ஆதாரம்- என்சிஆர்பி காவல் குற்றங்கள் என்ற பிரிவில் அறிவித்துள்ள விபரங்கள்

தன்மையிலேயே இருப்பது கவலை தரும் விஷயம் என மனித உரிமைகளுக்கான ஆசிய அமைப்பு எனும் அமைப்பு கூறுகிறது. இந்தக் காவல் மரணங்களை எல்லாம் “ உடல் நிலை சரியில்லாதது, இயற்கை மரணம், காவலிலிருந்து தப்பித்தல், தற்கொலைகள், மற்ற குற்றவாளிகளால் தாக்கப்பட்டது, கலவரங்கள், விபத்துக்கள், சிகிச்சையின் போது அல்லது மருத்துவமனையில் இருந்தபோது நடந்தவை என உள்துறை அமைச்சர் விளக்குகிறார்.

சித்ரவதை மற்றும் காவல் மரணங்கள் பற்றிய அரசின் புள்ளிவிபரங்களை அலசும் எவரும் இதை அறிய முடியும். குற்ற ஆவணங்களுக்காக தேசிய அமைப்பும் 1999 முதல் காவல்துறையில் நடக்கும் மனித உரிமை மீறல்களை பதிவு செய்து வருகிறது, இது சித்ரவதை தொடர்பான குற்றங்களை மிகக் குறைவாக பதிவு செய்துள்ளது, 2011 அறிக்கையில் இத்தகைய மரணங்கள் 6 தான் நடந்ததாக பதிவு செய்துள்ளது. அந்த வருடம் நடந்த மற்ற காவல் மரணங்கள் எல்லாம் சித்ரவதைக்கு தொடர்பு இல்லாத காரணங்களால் நடந்ததாக அது கூறுகிறது. உள்துறை அமைச்சர் என்ன சொன்னாரோ அதையே இந்த அமைப்பும் கூறுகிறது.

அரசு வெளியிடுகிற இந்தக் காரணங்கள் எல்லாம் உண்மை அறியும் குழுக்களால் சர்ச்சைக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்றிரண்டு உதாரணங்கள் சொல்லவேண்டும் என்றால், சில தற்கொலைகள் ஒட்டு மொத்தமாக ஏற்க முடியாத நிலையில் உள்ளன என்றும், காவல்நிலைய காவலில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதற்கு முன்பாக பலர் நல்ல உடல்நிலையில் இருந்துள்ளனர் என்பதையும் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான மக்கள் யூனியன் அனுப்பிய உண்மை அறியும் குழுக்களின் அறிக்கைகள் விளக்குகின்றன. இதில் அதிர்ச்சி தரும் விஷயம் என்னவென்றால் காவல் மரணங்களின் காரணங்களில் ஒன்றாகக் கூட சித்ரவதை என்பது பட்டியலிடப்படவில்லை என்பதுதான்.

தேசிய மனித உரிமை ஆணையமே கூட தனது ஆண்டறிக்கைகளில் காவல் மரணங்களில் சித்ரவதையும் காவல் வன்முறையும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம் என்பதில் குறைந்த கவனமே செலுத்துகிறது. 2009 அறிக்கையில் 1500க்கும் மேற்பட்ட மரணங்களைப்பற்றி கூறும்போது “ எல்லா காவல் மரணங்களுக்கும் காவல் வன்முறைதான் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. உண்மையில் பல காவல் மரணங்கள் முதுமை, நோய், போன்ற இயற்கையான காரணங்களால் நடைபெற்று உள்ளன. மீதமுள்ள மரணங்களில் கூட மருத்துவ அலட்சியத்தால் நோய் அதிகரித்தது, பொது ஊழியர்களோடும் சக கைதிகளோடும் ஏற்பட்ட மோதலில் ஏற்பட்ட வன்முறைகள், தற்கொலை செய்து கொண்டது உள்ளிட்ட பல்வேறு காரணங்களால்தான் ஏற்பட்டவை”

என அது கூறுகிறது. சில காவல் மரணங்களில் சித்ரவதைக்கு பங்கு இருக்கிறது என்பதை தேசிய மனித உரிமை ஆணையம் மறுக்கவில்லை என்றாலும் அந்த அறிக்கை சித்ரவதை மீது போதுமான அளவு அக்கறை செலுத்தவில்லை.

தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் விதிகளின்படி அனைத்து காவல் மரணங்களும் நடந்த 24 மணி நேரத்துக்குள் மனித உரிமை ஆணையத்திடம் தெரிவிக்க வேண்டும். ஏராளமான காவல் மரணங்கள் நடந்துகொண்டு இருக்கிற இந்தச் சூழலில் அவற்றின் காரணங்களில் ஒன்றாக சித்ரவதை இருப்பதை புறக்கணிக்க முடியாதபோதும், அரசு அதனை மறுப்பதற்கு முயற்சி செய்வதுதான் இந்தியாவில் சித்ரவதை தொடர்பான பொதுமக்கள் விவாதம் நடக்காமல் இருப்பதற்கு முக்கியமான காரணம்.

காவல் மரணங்களுக்கு எதிராக, காவலில் ஏற்படும் காயங்களுக்காக அல்ல

இந்திய நீதித்துறை காவல் வன்முறை மீதான இரண்டு வழக்குகளில் சிறப்பான முறையில் தன்னை வெளிப்படுத்தி உள்ளது. அவை நிலாபதி பெஹரா / எதிர் / ஓசா மாநில அரசு (1993) மற்றும் டி.கே.பாசு / மேற்கு வங்காள மாநில அரசு (1996). காவல் வன்முறைக்காக நாம் அதை நடத்துகிற போலீஸ்காரர்களை மட்டும் விமர்சனம் செய்யக்கூடாது, காவல் வன்முறைக்கு சட்ட விளக்கம் அளிக்கிற நீதித்துறையும் கூட இந்தியாவில் சித்ரவதை சம்மந்தப்பட்ட விவாதம் வராமல் செய்வதற்கான பெரும்பங்கை செய்கிறது. நீதித்துறையின் செயல்பாடுகளை நெருங்கிப்பார்த்தால் இது தெளிவாகிறது. சித்ரவதை தாங்கள் செய்வதில்லை என்று இந்திய அரசு சாதித்தாலும் டி.கே.பாசு/மேற்கு வங்காள மாநில அரசு (1996) என்ற வழக்கு வரைக்கும் கூட காவல் வன்முறை பற்றிய விசாரணைக்கு எந்தவித முறையான நீதிமுறையும் வரையறை செய்யப்படவில்லை. நீதிமன்றம் சில நேரம் விசாரணை அமைப்புகளின் விதிமீறல்களை ஏற்றுக்கொண்டது. *Sarwan Singh vs State of Punjab* 1957 என்ற வழக்கில் ஒப்புதல் வாக்குமூலங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன.

சித்ரவதையின் காரணமாக நடந்த காவல் மரணம்தான் என நிரூபிக்கப்பட்ட வழக்கில் கூட தண்டனை கிடைப்பது என்பது ஏறக்குறைய இல்லை. ஏதோ அது தன்னாலே நடந்ததுபோல தான் நடைமுறை இருந்தது (*Maiku vs State of UP* 1989) 1990க்கு முந்தைய வழக்குகளுக்கு முரணாக, டி.கே.பாசு/மேற்கு வங்காள மாநில அரசு (1996) என்ற வழக்கானது காவல் நீதித்துறை முறைமை பற்றிய கருதுகோள் உருவாக வழிவகுத்தது. பாசு வழக்கு என்பது காவல் மரணங்களுக்கு அமைப்பு ரீதியாக குறைதீர்க்கும் ஏற்பாடுகள் பலவீனமாக இருந்ததை காட்டியது. இத்தகைய

வழக்குகள் மூலம் எழுந்த ஒரு நல்ல விஷயம் என்னவென்றால் காவல்துறையினர் தாங்கள் அழைத்துச்சென்ற நபருக்கு என்னவானது என்பதை நிரூபிக்க வேண்டிய கடமை காவல்துறைக்கு உண்டு என நிலைமை மாறியது. அதே நேரத்தில் ஒருவரைக் கைது செய்யும்போது, காவலில் எடுக்கும்போது அதற்கு ஆவணங்கள் ஏற்படுத்துவது, அந்த நபரின் குடும்பத்துக்கு தருவது, விசாரணை காலகட்டத்தில் கூட ஒரு வழக்கறிஞரால் தலையிடக்கூடிய நிலை, முறையான மருத்துவ பரிசோதனைகள் என பல தீர்வுகளை நீதிமன்றம் அதன்பிறகுதான் ஏற்படுத்தியது. நட்டஈடுகள் பற்றியும் முறைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இத்தனை முற்போக்கான நடைமுறைகள் உருவாகிவிட்ட போதும் நீதித்துறை இந்தியாவில் சித்ரவதை தொடர்பான பொதுவிவாதம் நடப்பதை குறைக்கும் வகையில் உண்மையில் நடந்துகொள்கிறதா? அதற்கான முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, நீதித்துறையின் கவனம் காவல் மரணங்களில் தான் குவிந்துள்ளது. காவல் சித்ரவதையின் மீது அல்ல. உச்ச நீதிமன்றம் கூட காவல் மரணங்கள் சித்ரவதையோடு நெருக்கமான தொடர்பில் உள்ளன என தெரிவித்துள்ளது. ஒருவரை எப்போது காவலில் எடுத்தோம், எவ்வளவு நேரம் காவலில் வைத்து இருந்தோம், என்பதையும் காவலில் எடுப்பதற்கான வழிமுறைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளனவா என்பன போன்ற விபரங்களை தெரிவிக்க மறுத்து காவல் சித்ரவதைக்கு வழிகோலிய சம்பவங்களும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. காவல் மரணங்களுக்கு நட்டஈடுகளை கேட்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. தற்போது காவல் வன்முறை காரணங்களால் “மட்டும்” நிகழ்ந்த காவல் மரணங்களில் சிலவற்றுக்கு மட்டும் நிவாரணம் தரப்பட்டுள்ளது.

சித்ரவதை மட்டுமே பிரச்சனையாக உள்ள வழக்குகளை எதிர்கொள்ளும்போது காவல் மரணங்கள் குறித்த அதிகார வரம்பின் எல்லை அப்பட்டமாக உள்ளது. குறுக்கு விசாரணைகளின் மீதான அதிகார வரம்பில் சித்ரவதை எவ்வாறு கேள்விக்கு உட்படுத்தாமல் போனது என்பதை விளக்க 3 வகையான வழக்குகளை நான் இங்கு விவாதிக்கிறேன். 1990க்கு முன்னர், சித்ரவதையை புறக்கணிப்பது அல்லது போதுமான அளவிற்கு கவனம் செலுத்தாமல் இருப்பது என்ற போக்கு மிகவும் தெளிவாக இருந்தது. காவல்துறை பலத்தை பிரயோகிக்கும் போக்கை எதிர்த்து சவால்விட சில போதிய முன்னுதாரணங்கள் தேவைப்படுகிறது.

1990களில், காவல் மரணங்கள் தொடர்பான வழக்குகளில் வழக்கமான பின்னணியில் காவல் நீதிக்கான நடைமுறைகள் சிறிது சிறிதாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சித்ரவதைக்கு எதிரான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை நீர்த்துப்போகச் செய்யும் முறை

தடா (1985, 1987) பொடா (2002) போன்ற அசாதாரணமான சட்டங்கள் குறித்த வழக்குகளில் நடைமுறையில் இருந்தது. (சித்ரவதைக்கான நடவடிக்கை) தொடர்பாக இந்தச் சட்டங்களில் ஏற்பட்ட ஒரு அடிப்படை மாற்றம் என்னவென்றால், வழக்கமான பிற வழக்குகளில் அனுமதிக்கப்படாத, தீவிரவாதிகள் குறித்த வழக்குகளில் ஒரு மூத்த காவல் அதிகாரியின் ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தை பதிவு செய்வது என்ற நடைமுறை ஆகும்.

உச்சநீதிமன்றம், இந்த இரண்டு சட்டங்களையும், இந்தப் நடைமுறையையும் அரசியல் சாசனத்துக்கு உட்பட்டதுதான் என்று கூறியது. கர்தார் சிங் வழக்கில் (1994), தடா சட்டம், அரசியல் சாசனத்திற்கு உட்பட்டதுதான் என்பதை நிறுவ, இச்சட்டம் சார்ந்த வழக்குகளில் சித்ரவதை பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதையும், காவல் மரணங்களும் நேரிடுகிறது என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. ஆனால், வழக்கின் நிலையைப் பொறுத்து இச்சட்டப்பிரிவை பயன்படுத்தலாம் என்றும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. மேலும் குறிப்பிட்ட இந்த நீதிச் சட்டம் சித்ரவதைக்கு ஒரு ஒப்புதல் அளிக்கும் சட்டம் என்று K. பாலகோபால் அவர்களால் (1994) வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

விதிகளைத் தாண்டிச் செல்வது:

கர்தார் சிங், வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம், சித்ரவதை பயன்படுத்தப்படுவதை தடுப்பதற்காக சில வழிகாட்டுதல்களை ஆலோசனையாக வழங்கியது. ஆனால், அவை காலப்போக்கில் எளிதாக புறக்கணிக்கப்பட்டன. ஸ்லம் டாக் மில்லியனர் படத்தில் சித்ரவதையின் பாத்திரத்தை மாற்றி வைக்குமாறு இந்திய அரசாங்கம் கேட்டுக்கொண்டதற்கு நான் விளக்கமளித்ததற்கு இது இன்னொரு பரிணாமம். நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் நிருபர் சென்குப்தா (2008) “இந்திய அரசு அதிகாரிகள் அந்த படத்தின் தயாரிப்பாளர் கிறிஸ்டியன் செல்சனிடம் சித்ரவதை நடைபெறுவதாக காட்டப்படுகிற காட்சியில் இருந்து போலீஸ் கமிஷனரை எடுத்துவிடுங்கள் என்று கேட்டுள்ளனர். இன்ஸ்பெக்டர் பதவிக்கு மேலே உள்ள எந்த அதிகாரியும் சித்ரவதையை மேற்பார்வையிடுவதைப்போல காட்டக்கூடாது” தெரிவித்துள்ளனர்.

இந்திய அரசின் வேண்டுகோளுக்கும் அதன் அசாதாரணமான ஆள்தூக்கிச்சட்டங்களுக்கும் இடையே உள்ள ஒரே தன்மையான நிகழ்வு என்பது நம்மை தாக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இது உண்மையானால், ஒரு திரைப்படத்தில் சித்ரவதை தொடர்பான காட்சிகளை நீக்குமாறு கேட்டுக்கொள்வதில் கவனம் செலுத்துவதைவிட அதற்கு பதிலாக திரைப்படத்தில் கூட சித்ரவதை தொடர்பான விவகாரங்களில் ஒரு காவல் அதிகாரி மாட்டிக்கொள்ளக்கூடாது என இந்திய அரசு அக்கறை கொள்கிறது.

1990க்கு பிந்தைய காலகட்ட நீதிமுறையின் வழக்கமான வழக்குகளில்கூட நீதிமன்றம் சித்ரவதையை எவ்வாறு தேவையான அளவு இல்லாமல் பற்றாக்குறையான வகையில் நடத்தியது என்பதற்கு ஒரு கடைசி உதாரணம். சுபே சிங் என்பவருக்கும் அரியானா மாநில அரசுக்கும் 2006ல் ஒரு வழக்கு நடந்தது. அவரது மகன் ஒரு போலீஸ் அதிகாரியை கொன்றதாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு இருந்தான். இது தொடர்பாக சிங் காவல்துறையால் எடுத்துச்செல்லப்பட்டார். சட்டவிரோதமாக அவரை அடைத்துவைத்தது, சித்ரவதை செய்தது உள்ளிட்ட குற்றச்சாட்டுகள் பலமுறை கிளம்பின. சித்ரவதைக்கான ஆதாரம் இருக்கிறதா என்பதை பார்க்கக்கூட நீதிமன்றம் தயாராக இல்லை. அவரது நிவாரணம் பெறும் உரிமையைக்கூட நீதிமன்றம் மறுத்தது. “ஆரம்ப கட்ட ஆதாரம் இருந்தாலும்...” “, சில மூன்றாம்தரமான வழிமுறைகளுக்கு அவர் ஆளாகி இருந்தாலும்..” என குறிப்பிட்ட நீதிமன்றம் “இது தெளிவாக மிகைப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. சில நேரம் பொய்யாகவும் அது இருந்தது” என்றும் அது சொன்னது. காயமோ, காயத்தின் அடையாளமோ, சிராய்ப்புகளோ இல்லாமல் இருப்பது, இந்த வழக்கில் மிக அவசியமானது, ஆனாலும் “தொடர்ச்சியான குற்ற நடத்தை உள்ள நபர்கள் கோருகிற மனித உரிமை மீறல் வாதங்களை ஏற்றுக்கொள்வது என்பது ஒரு அறிவுடைமை ஆகாது” எனவும் நீதிமன்றம் கூறியது.

எனவே, நீதித்துறையில் ஒன்று சித்ரவதை என்பது புறக்கணிக்கப்படும் அல்லது, நிவாரணம் அறிவிக்க வேண்டும் என்றால் வெளிப்படையான அடையாளங்களோ அல்லது ஒரு செத்துப்போன உடலோ வேண்டும். வன்முறையின் ராஜ்யம் சட்டத்தை அமலாக்குபவர்கள் மத்தியில் மட்டும் அல்ல. நீதித்துறையின் மட்டத்திலும் கூட அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. சிராய்ப்புகளை அது விட்டுவிடும். காவலில் விளக்கமளிக்க முடியாத பிணம் ஒன்று கிடக்கிற நிலைக்கு சென்றால்தான் அது முற்போக்கான நீதித்துறையாக மாற ஆரம்பிக்கும்.

ஒரு பொதுவிவாதத்தின் ஆரம்பம்:

இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் சமீபத்தில் நடைபெற்ற சித்ரவதை எதிர்ப்பு சம்மந்தமான மசோதாவின் நிலை தெளிவற்ற நிலையில் தற்போது உள்ளது. சித்ரவதை பற்றிய பொது விவாதம் நடைபெறவில்லை என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. சித்ரவதை எதிர்ப்பு மசோதாவில் இந்தப் பிரச்சனை குறித்த ஒரு முழுமையான பார்வை இந்த மசோதாவில் இல்லை. சித்ரவதை என்பது இந்த மசோதாவில் குறுகிய கண்ணோட்டத்தில் விளக்கப்பட்டு உள்ளது. காவல் மரணங்கள் குறித்தோ அல்லது கொடூரமான, மனிதத் தன்மையற்ற, இழிவான நடத்தை பற்றியோ மசோதாவில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மேலும் சித்ரவதை என்பது காவலர்கள் சட்டத்தை அமலாக்கும்போது எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனையாக

மட்டுமே பிரதானமாக கருதப்பட்டுள்ளது. மக்களவை விவாதத்தில் உறுப்பினர் பன்னாலால் புனியா குறிப்பிட்டதைப்போல “இன்றைய காவல் நிலையங்களில் இருந்து ஒருவரால் ஆங்கிலேய ஆட்சியின் கறையின் வாசனையை நுகர முடியும்” என்ற நிலைதான் உள்ளது. இத்தகைய கண்ணோட்டம்தான் சித்ரவதை குறித்த பிரச்சனையை வெவ்வேறு கட்டங்களில் தேவைப்படும் தலையீடுகளை உள்ளடக்கிய காவலர் சீர்திருத்தங்கள் என்பதிலிருந்து தனிமைப்படுத்துகிறது.

யதார்த்தத்தில், மக்களவையில் விவாதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்ட வரைவு மசோதாவின்படி தீங்கிழைக்கும் காவல் அதிகாரிகளைத் தண்டிப்பதற்கு முன் அனுமதி வேண்டும். இது ஒரு பிரச்சனையாக முன்னரே விவாதிக்கப்பட்டது. சித்ரவதை சம்பவம் நடந்த ஆறுமாதங்களுக்குள் அது குறித்த புகார் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிரிவு மசோதாவில் உள்ளது. இது தண்டனைகளை குறைக்கும்.

இந்த மசோதாவின் முந்தைய வடிவம், உச்ச நீதிமன்றத்தின் காவல் எல்லை மற்றும் காவல் மரணங்கள் ஆகியவற்றை முழுவதுமாக புறக்கணித்தது என்ற உண்மையை ஒருவர் எவ்வாறு விளக்க முடியும்? மசோதா மீதான விவாதங்கள் அரசின் சட்டம் இயற்றும் அமைப்பும் நிர்வாகக் கிளைகளும் முடிவில் சித்ரவதையை அங்கீகரித்தன என காட்டுகின்றன. ஆனால் அவர்கள் சித்ரவதையை காவல் மரணங்களோடு தொடர்புபடுத்தவில்லை. ஏனென்றால் அவர்களது புரிதலின்படி, வேறு வேறு வகையான பிற காரணங்களால் அத்தகைய மரணங்கள் நடந்துள்ளன. நீதிமன்றங்கள் காவல் மரணங்கள் பற்றி கவனத்தில் கொண்ட அளவு சித்ரவதை குறித்து கவனம் செலுத்தவில்லை என்பதால் சட்டம் இயற்றும் மன்றங்களின் உறுப்பினர்கள் காவல் வன்முறை குறித்த நீதிமன்றத்தின் வரையறைகள். விதிமுறைகள் இல்லாத நீதித்துறை சூழலை விவாதிக்காமல் தாண்டிச்செல்ல முடிந்தது.

கடந்த சில ஆண்டுகளில், சில மாறுதல்கள் தெரிய வருகின்றன. தற்போது கூட உச்ச நீதிமன்றம் காவல் மரணங்களுக்கு எதிராக கடுமையான கருத்துக்களை தெரிவித்துள்ளது. மேலும் பல வழக்குகளில் சித்ரவதையின் காரணமாக ஏற்பட்ட காவல் மரணங்கள் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆஸ்துமா பாதிப்பில் இருந்த ஒருவர் அதற்கு பொருத்தம் இல்லாத இடத்தில் காவலில் வைக்கப்பட்டதால் மரணம் அடைந்ததற்கு காவல் துறையினரே பொறுப்பேற்க வேண்டும் என அது கூறியது. (இந்து ஜெயினுக்கும் மத்திய பிரதேச அரசுக்கும் 2008ல் நடந்த வழக்கு) 2011ல் மகபூப் பாட்சா என்பவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என சொல்லப்பட்டதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. பஞ்சாப் மனித உரிமைப் போராளி ஜஸ்வந்த் சிங் சித்ரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டதில் காவல்துறை அதிகாரிகளுக்கு தண்டனை

வழங்கப்பட்டதை உறுதி செய்தது. ஆனாலும் காவல் சித்ரவதை விவகாரத்தில் நீதித்துறை போக்கு இருக்கவே செய்கிறது. அதற்கு பல வழக்குகளை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ஒரு பெண் டாக்டர் தொடர்பான வழக்கில் மனரீதியான துன்புறுத்தலையும் சித்ரவதை என உச்சநீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது. இன்னொரு வழக்கில் காவல்துறை விசாரணையின் போது குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் வழக்கறிஞர் இருக்கலாம் என அனுமதி அளித்தது. இந்த சிறு மாற்றம் சித்ரவதை தொடர்பான விவகாரங்களில் உச்ச நீதிமன்றம் அளவில் ஏற்பட்டுள்ளதை நாம் பார்க்கலாம்.

ராஜ்யசபாவின் தேர்வுக் கமிட்டியால் பரிந்துரை செய்யப்பட்டு திருத்தப்பட்டு சித்ரவதைக்கு எதிரான மசோதா சித்ரவதைக்கு பரந்த அளவிலான வரையறை மற்றும் காவல் மரணங்களையும் தனது வரம்புக்குள் கொண்டு வருதல் உள்ளிட்ட விஷயங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதே வடிவில் இந்த மசோதா சட்டம் ஆகுமா? தெரியாது. இந்திய அரசின் எல்லாப்பிரிவுகளும் ஒரு பிணம் இருக்கிறதா? காயம் இருக்கிறதா? என்பதை எல்லாம் தாண்டி காவல் நீதிக்கான ஒரு சட்டரீதியான கட்டமைப்பை உருவாக்குகிறோமா என ஒருவர் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு பிணம், காயங்கள் இருக்கிறதா என்பதை பார்ப்பதை தாண்டி மூன்றாம் தர நடத்தைகள், சித்ரவதை, காவல் மரணங்கள், ஆகியவற்றை அங்கீகரிப்பதாக அந்தக் கட்டமைப்பு இருக்க வேண்டும். நட்ட ஈடுகள், தண்டனை கிடைத்தல் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சட்ட இடைவெளியை அது நீக்க வேண்டும்.

முடிவாக

சித்ரவதையை மறுப்பதற்கான விவாதமும் அந்த மறுப்பை கேள்விக்குட்படுத்துவதும் ஏன் அவ்வளவு சிரமமாக இருக்கிறது? ஏனென்றால் இந்த மறுப்பு என்பது அரசுகள் தங்களை சுதந்திரமான ஜனநாயக நாடுகளாக வரையறுத்துக்கொள்வதிலும், குறிப்பிட்ட சில சட்டங்கள் இருக்க வேண்டியதிலும், குாப்பமான முறையில் அவை வன்முறையை விளக்க வேண்டிய சூழலுக்கும் தள்ளுகிறது. இத்தகைய விவகாரங்களை எதிர்கொள்கிற துறையில் இல்லாத சட்ட கட்டமைப்பு போதுமானதாக இல்லாத சூழ்நிலையோடு சித்ரவதை தொடர்பான விவாதம் இந்தியாவில் இல்லாமல் இருப்பது உள்ளார்ந்த முறையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

குடிமக்கள், ஊடகம், அதிகாரிகள் அனைவரும் ஈடுபாட்டோடு விவாதித்தால்தான் ஒரு பொதுவிவாதத்தை உருவாக்கி அதனை விவகாரங்களில் தலையிடுகிற அளவுக்கு மாற்ற முடியும். ஓரளவுக்கு இது ஏன் இந்திய பின்னணியில் சித்ரவதை என்பது சகஜமான ஒரு நிலையில் இருக்கிறது என்பதையும் இந்திய நீதித்துறையில் வழக்கமாகவும் சில விதிவிலக்கான பின்னணிகளிலும்

அது இவ்வாறு இருக்கிறது என்பதையும் இந்த பொதுவிவாதத்தை நடத்தும் நடைமுறையில் பலதரப்பட்ட சவால்களை கையாளுகிற நிலையையும் அது உருவாக்கும். இந்த சித்ரவதைக்கு எதிரான மசோதா நிறைவேற்றப்படுவது என்பது இந்திய அரசியலில், சமூகத்திலும், பண்பாட்டிலும் மையமாக இருக்கிற இத்தகைய விவகாரங்கள் சிலவற்றிலும் அக்கறை செலுத்தப்படுகிறது என்பதை அறிவிக்கும் மகத்தான நேரமாக இருக்கும்.

ஆதாரம்: Economic & Political Weekly,
June 28th 2014

விசாரணை கைதிகள் விவகாரம் அரசுக்கு சுப்ரீம் கோர்ட் உத்தரவு

புதுடில்லி : ஐத்தேந்திர ஜெயின் என்பவர் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்த மனு:

ஜார்க்கண்ட், சத்தீஸ்கர், பீகார் உள்ளிட்ட மாநிலங்களில் ஏராளமான பழங்குடியினர், பல்வேறு சிறைகளில் விசாரணை கைதிகளாக அடைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

கல்வியறிவும், பண வசதியும் இல்லாததால், அவர்களால் கோர்ட்டுக்கு செல்ல முடியாத நிலையுள்ளது. பழங்குடியினர் பேசும் மொழியை, வழக்கறிஞர்களுக்கு வேறு ஒருவர் மொழிபெயர்த்து சொல்ல வேண்டிய கட்டாயமும் உள்ளது. இதனால், அவர்களால் தங்கள் நிலை என்ன என்பதையும், தங்களுக்கும், வழக்கிற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்பதையும் கூற முடிவது இல்லை.

எனவே, இந்த பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண வேண்டும். இவ்வாறு, மனுவில் தெரிவித்திருந்தார். இந்த மனுவை, நேற்று விசாரித்த தலைமை நீதிபதி, ஆர்.எம்.லோதா தலைமையிலான, 'பெஞ்ச்' பிறப்பித்த உத்தரவு: இது, முக்கியமான பிரச்சனை. 30 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான பழங்குடியினர் விசாரணை கைதிகளாக உள்ளனர். பழங்குடியினரைத் தவிர, மற்ற ஆயிரக்கணக்கானோரும் விசாரணை கைதிகளாக உள்ளனர். அவர்களின் நிலைமையையும் கவனிக்க வேண்டும். விசாரணை கைதிகள் விவகாரத்தில், மத்திய அரசு, வெறும் பார்வையாளராக இருக்கக் கூடாது.

முன் மாதிரியாகச் செயல்பட்டு, பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண வேண்டும். அனைத்து மாநில உள்துறை செயலர்களின் கூட்டத்தைக் கூட்டி, ஆறு வாரங்களுக்குள் இந்த பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண்பது குறித்த அறிக்கையை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு, நீதிபதிகள் உத்தரவிட்டனர்.

ஆதாரம்: தினமலர், 30.8.2014

அரசமைப்பு சாசன (நூற்று இருபத்தொன்றாவது திருத்தம்) சட்ட முன்வரைவு, 2014

இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்தில் மேலும் திருத்தம் செய்வதற்கான ஒரு சட்ட முன்வரைவு

இந்தியக் குடியரசின் 65வது ஆண்டில் நாடாளுமன்றத்தில் இது பின்வருமாறு நிறைவேற்றப்படுவதாக:

கருக்கமான தலைப்பும் தொடக்கமும்

- (1) இந்தச் சட்டமானது அரசமைப்பு சாசன (நூற்று இருபத்து ஒன்றாவது திருத்தம்) சட்டம், 2014 என்று குறிப்பிடப்படும்.
- (2) மத்திய அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிப்பதன் மூலம் நியமிக்கும் தேதியிலிருந்து இது நடைமுறைக்கு வருகிறது.

சட்ட உரை 127க்கான திருத்தம்

- அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்ட உரை 124, சட்டக்கூறு (2)ல்
 - “இந்த நோக்கத்திற்கு தேவை என்று குடியரசுத் தலைவர் கருதும் நிலையில் உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களில் உள்ள உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக, “சட்ட உரை 124Aயில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேசிய நீதித்துறை நியமன ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளின்படி” என்ற வார்த்தைகளும் எண்களும் எழுத்துக்களும் சேர்க்கப்படுகின்றன;
 - முதல் விதிக்கூறு (proviso) நீக்கப்படுகிறது;
 - இரண்டாவது விதிக்கூறில் “மேலும் அத்தகைய தான நிலையில்” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக “அத்தகைய தான நிலையில்” என்ற வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படுகின்றன.

124A, 124B, 124C ஆகிய புதிய சட்ட உரைகள் சேர்ப்பு

- அரசமைப்பு சாசனத்தின் 124வது சட்ட உரைக்குப் பிறகு பின்வரும் சட்ட உரைகள் சேர்க்கப்படுகின்றன;

“124A. (1) தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் என்ற ஒரு ஆணையம் பின்வருவோரைக் கொண்டதாக இருக்கும்:

 - இந்திய தலைமை நீதிபதி, தலைவராக, பதவி வழியில்;
 - இந்திய தலைமை நீதிபதிக்கு அடுத்து உச்சநீதிமன்றத்தின் இரண்டு மூத்த நீதிபதிகள் உறுப்பினர்களாக, பதவி வழியில்;

- சட்டம் மற்றும் நீதித்துறைக்குப் பொறுப்பான மத்திய அமைச்சர், உறுப்பினராக, பதவி வழியில்;
- பிரதமர், இந்தியத் தலைமை நீதிபதி, நாடாளுமன்ற மக்களவையின் எதிர்க்கட்சித் தலைவர், அத்தகைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இல்லாத நிலையில் மக்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட குழுவால் நியமிக்கப்படும் இரண்டு முக்கிய பிரமுகர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருக்கும்:

அத்தகைய தான நிலையில், இரண்டு முக்கிய பிரமுகர்களில் ஒருவர் பட்டியல் வகுப்பினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர், இதர பிற்படுத்தப்பட்ட பிரிவுகள், சிறுபான்மையினர் அல்லது பெண்கள் ஆகிய பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவராக இருப்பார்.

மேலும் அத்தகைய தான நிலையில், ஒரு முக்கிய பிரமுகர் மூன்றாண்டு காலத்திற்கு நியமிக்கப்படுவார். அவர் மீண்டும் நியமிக்கப்பட தகுதியற்றவராவார்.

- ஆணையத்தில் ஏதேனும் காலியிடம் இருக்கிறது அல்லது ஆணைய அமைப்பில் குறைபாடு இருக்கிறது என்பதற்காக மட்டுமே தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் எந்த ஒரு நடவடிக்கை அல்லது நடைமுறையும் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படமாட்டாது அல்லது செல்லத்தக்கதல்ல என்று அறிவிக்கப்படமாட்டாது.

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

124B. தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் கடமைகள் பின்வருமாறு:

- உச்சநீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி, உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள், உயர்நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் இதர நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுவதற்கான நபர்களை பரிந்துரைத்தல்;
- உயர்நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் இதர நீதிபதிகளை ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து வேறு எந்த உயர்நீதிமன்றத்திற்கும் இடமாறுதல் செய்வதற்குப் பரிந்துரைத்தல்; மற்றும்
- பரிந்துரைக்கப்படும் நபர் செயல்திறனும் நேர்மையும் உள்ளவராக உறுதிப்படுத்துதல்.

சட்டம் இயற்ற நாடாளுமன்றத்திற்கு உள்ள உரிமை

124C. இந்திய தலைமை நீதிபதி மற்றும் உச்சநீதிமன்றத்தின் இதர நீதிபதிகள், உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் இதர நீதிபதிகள் நியமனத்திற்கான நடைமுறைகளை நாடாளுமன்றம் சட்டப்படி முறைப்படுத்தும்; ஆணையம் தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கான நடைமுறைகளை உருவாக்கிக்கொள்வதற்கு அதிகாரம் அளிக்கும், நியமனத்திற்கான நபர்களை தேர்வு செய்வதற்கான வகைமுறையையும் தேவையானது என தான் கருதுகிற இத்தகைய இதர விஷயங்களையும் நாடாளுமன்றம் முறைப்படுத்தும்.

சட்ட உரை 127க்கான திருத்தம்

4. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 127, சட்டக்கூறு (1)ல் “குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன் இந்திய தலைமை நீதிபதி” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக “இந்திய தலைமை நீதிபதி தனக்கு அளிக்கிற பார்வைக் குறிப்பின் மீது, குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன், தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம்” என்ற வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படும்:

சட்ட உரை 128க்கான திருத்தம்

5. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 128ல் “இந்திய தலைமை நீதிபதி” வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக “தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம்” என்ற வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படும்.

சட்ட உரை 217க்கான திருத்தம்

6. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்ட உரை 217 சட்டக்கூறு (1)ல் “கலந்தாலோசனைக்குப் பிறகு” என்று தொடங்கி, “உயர்நீதிமன்றம்” என்று முடியும் பகுதிக்கு பதிலாக, “சட்டஉரை 124Aயில் குறிப்பிடப்படும் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மீது” என்ற வார்த்தைகளும் என்களும் எழுத்துகளும் சேர்க்கப்படும்.

சட்ட உரை 222க்கான திருத்தம்

7. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 222 சட்டக்கூறு (1)ல் “இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசனைக்குப் பிறகு” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக “சட்டஉரை 124Aயில் குறிப்பிடப்படும் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மீது” என்ற வார்த்தைகளும் என்களும் எழுத்துகளும் சேர்க்கப்படும்.

சட்ட உரை 224க்கான திருத்தம்

8. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 224ல் –
(a) சட்டக்கூறு (1)ல், “குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக, “தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து

குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்” என்ற வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படும்;

(b) சட்டக்கூறு (2)ல், “குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக, “தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்” என்ற வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படும்;

சட்ட உரை 224Aக்கான திருத்தம்

9. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 224Aயில் “எந்த நேரத்திலும் எந்த ஒரு மாநிலத்திலும் உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன்” என்ற வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக “எந்த மாநிலத்தின் உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியால் தன்னிடம் அளிக்கப்படும் பார்வைக் குறிப்பின் மீது, குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம்” என்ற வார்த்தைகள் சேர்க்கப்படும்.

சட்ட உரை 231க்கான திருத்தம்

10. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 231ல், சட்டக்கூறு (2)ல், துணை சட்டக்கூறு (a) நீக்கப்படும்.

நோக்கங்கள் மற்றும் காரணங்கள் பற்றிய அறிவிப்பு

உச்சநீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 124, சட்டக்கூறு (2)ன் கீழும், உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் சட்டஉரை 217, சட்டக்கூறு (1)ன் கீழும் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். உச்சநீதிமன்றத்திற்கான இடைக்கால நீதிபதிகளும் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகளும் முறையே சட்ட உரை 127ன் சட்டக்கூறு (1), சட்டஉரை 128ன் கீழ் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். உயர்நீதிமன்றத்திற்கான கூடுதல் நீதிபதிகளும் தற்காலிக நீதிபதிகளும் சட்டஉரை 224ன் கீழ் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். உயர்நீதிமன்றங்களின் விசாரணை அமர்வுகளுக்கான ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள் சட்டஉரை 224Aயின் கீழ் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து இன்னொரு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நீதிபதிகள் இடமாற்றம் செய்யப்படுவது குடியரசுத் தலைவரால், சட்டஉரை 222ன் சட்டக்கூறு (1)ன் கீழ் இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்து மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

2. 1993ல் உச்சநீதிமன்ற அரசுத் தரப்பு வழக்குரைஞர்கள் சங்கம் எதிர் இந்திய அரசு வழக்கிலும், 1998ல் மூன்றாவது நீதிபதிகள் வழக்கில் அளித்த ஆலோசனைக் கருத்திலும் உச்சநீதிமன்றம் சட்டஉரை 124ன் சட்டக்கூறு (2), சட்டஉரை 217ன் சட்டக்கூறு (1) ஆகியவற்றுக்கு விளக்கம் அளித்துள்ளது. அதில் “ஆலோசனை” என்பதற்கு “ஒத்திசைவு” என்று விளக்கம்

அளித்துள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து உச்சநீதிமன்றத்திற்கும் உயர்நீதிமன்றங்களுக்கும் நீதிபதிகள் நியமனத்தில் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறை ஏற்பாடு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது, அந்த நடைமுறை ஏற்பாடு நியமனங்களில் பின்பற்றப்படுகிறது.

3. உரிய அரசமைப்பு சாசன ஏற்பாடுகளையும் உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளையும் பரிசீலித்த பிறகு முக்கிய சட்ட வல்லுநர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களுக்கான நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பாக பரிந்துரைப்பதற்காக ஒரு விரிந்த அடிப்படையிலான தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று உணரப்படுகிறது. மேற்கூறிய ஆணையமானது நீதிபதிகள், நிர்வாகம் மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்களுக்கு தங்களது கருத்துக்களை முன்வைக்கவும், பங்கேற்பாளர்களை பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாக வைத்திருக்கவும் தேர்வு நடைமுறையில் வெளிப்படைத் தன்மையை கொண்டுவரவும் ஒரு அர்த்தமுள்ள பங்களிப்பிற்கு வழிவகுப்பதாக இருக்கும். அதே நேரத்தில் தேர்வு நடைமுறைகளில் வெளிப்படைத் தன்மையைக் கொண்டு வரும்.

4. அரசமைப்பு சாசன (121வது திருத்தம்) சட்டமுன்வரைவு, 2014 ஒரு தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக அரசமைப்பு சாசனத்தின் உரிய ஏற்பாடுகளில் திருத்தம் செய்வதற்கான அரசமைப்பு சாசன திருத்தத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 124க்குப் பிறகு 124A,

124B, 124C ஆகிய புதிய சட்டஉரைகளைச் சேர்க்கிறது. உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் உறுப்பினர் சேர்மானம், செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றுக்கும் இந்த சட்டமுன்வரைவு வழிவகுக்கிறது. மேலும், நாடாளுமன்றம், சட்டப்பூர்வமாக நீதிபதிகள் நியமன நடைமுறைகளை முறைப்படுத்தவும், தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கான நடைமுறை விதிகளை உருவாக்கிக்கொள்ளவும், நியமனத்திற்கு உரியவர்களை தேர்ந்தெடுக்கும் விதத்திற்கான நடைமுறைகளை உருவாக்கிக்கொள்ளவும், அவசியமானது என்று கருதும் இதர விஷயங்களுக்குமான நடைமுறைகளை முறைப்படுத்த இந்த சட்டமுன்வரைவு வழிவகுக்கிறது.

5. உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள சட்டமுன்வரைவானது உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனத்தை விரிவான அடிப்படையில் மேற்கொள்வதற்கும், நீதிபதிகள், அரசு நிர்வாகம் மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்களின் பங்கேற்பிற்கும், உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனத்தில் பெருமளவுக்கு வெளிப்படைத் தன்மையும் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்பையும், உண்மைத் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்த முயல்கிறது.

6. மேற்கூறிய நோக்கங்களை அடைய இந்த சட்டமுன்வரைவு முயல்கிறது.

புதுதில்லி,
8 ஆகஸ்ட், 2014

ரவி சங்கர் பிரசாத்.

இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்தின் 117வது சட்ட உரையின் கீழ் குடியரசுத் தலைவரின் பரிந்துரை

(மத்திய சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை அமைச்சர் திரு. ரவி சங்கர் பிரசாத், மக்களவையின் தலைமைச் செயலருக்கு 2014 ஆகஸ்ட் 8 தேதியிட்ட K-11016/1/2009-US கடிதத்தின் நகல்)

உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்டமுன்வரைவு-2014 குறித்த தகவல்கள் தெரிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து குடியரசுத் தலைவர், இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 117 (3)ன் கீழ், இந்த சட்டமுன்வரைவை பரிசீலிக்குமாறு நாடாளுமன்ற அவைக்கு பரிந்துரைக்கிறார்.

இணைப்பு

இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை

அத்தியாயம் IV - ஒன்றிய நீதிமுறை

உச்சநீதிமன்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் அமைப்பு முறையும்

124. (1)....

(2) உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதியும், குடியரசுத் தலைவரால் அவசியமானது என்று கருதப்படும் நிலையில் உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களில் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, குடியரசுத்

தலைவரால் அவரது கையொப்பம் மற்றும் முத்திரையின் கீழ் பிறப்பிக்கப்படும் ஆணையின்படி நியமிக்கப்படுவார்; அந்த நீதிபதி 65 வயது அடையும் வரையில் பதவியில் இருப்பார்:

அத்தகையதான நிலையில், தலைமை நீதிபதியின்றி ஒரு நீதிபதியை நியமிக்கும் விஷயத்தில் இந்திய தலைமை நீதிபதி எப்போதும் கலந்தாலோசிக்கப்படுவார்:

மேலும், அத்தகையதான நிலையில்

(a) ஒரு நீதிபதி, குடியரசுத் தலைவருக்கு தனது கைப்பட எழுதுவதன் மூலம், பதவி விலகலாம்;

(b) சட்டக்கூறு (4)ல் கூறப்பட்டுள்ள முறையில் ஒரு நீதிபதி பதவியிலிருந்து விலக்கப்படலாம்.

இடைக்கால நீதிபதிகள் நியமனம்

127. (1) எப்போதாவது உச்சநீதிமன்றத்தில் எந்த ஒரு அமர்வையும் நடத்துவதற்கு அல்லது தொடர்வதற்கு தேவையான குறைந்தபட்ச நீதிபதிகள் எண்ணிக்கை (quorum) அமையாத நிலையில், இந்திய தலைமை நீதிபதி குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன், சம்பந்தப்பட்ட உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, உயர்நீதிமன்றத்தின் பணியில் உள்ள ஒரு நீதிபதியை, தேவையான காலத்திற்கு, உச்சநீதிமன்றத்தின் இந்திய தலைமை நீதிபதியால் குறிப்பிடப்படும் ஒரு நீதிபதியாகச் செயல்பட, எழுத்துப்பூர்வமாகக் கேட்டுக்கொள்வார்.

உச்சநீதிமன்ற அமர்வுகளில் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள் பங்கேற்பு

128. இந்த அத்தியாயத்தில் என்ன கூறப்பட்டிருந்தாலும், எந்த நேரத்திலும் இந்திய தலைமை நீதிபதி, குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன், உச்சநீதிமன்றத்தின் அல்லது கூட்டாட்சி நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக பதவி வகித்த அல்லது ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக பதவி வகித்த எவரொருவரையும், உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாகப் பொறுப்பேற்று செயல்படுமாறு கேட்டுக்கொள்ளலாம்; இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொருவரும், அவ்வாறு அமர்வில் இருந்து செயல்படும்போது குடியரசுத் தலைவரின் ஆணையின்படி தீர்மானிக்கப்படும் படித்தொகைகளை பெறுவதற்கும் இதர அதிகாரங்கள், செயல்வரம்புகள் மற்றும் சலுகைகளைப் பெறுவதற்கும் உரியவராவார்; ஆனால், மற்றபடி அவர் அந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாகக் கருதப்படமாட்டார்.

அத்தகையதான நிலையில், இத்தகைய நபர் ஒப்புதல் அளித்தாலன்றி அவர் நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாக அமர்வில் இருந்து செயல்படுமாறு இந்த சட்டஉரையில் உள்ள எதுவும் அவரைக் கட்டுப்படுத்தாது.

ஒரு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியின் நியமனம் மற்றும் பதவி நிலைகள்

217. (1) ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதியும், குடியரசுத் தலைவரால் அவசியமானது என்று கருதப்படும் நிலையில் இந்திய தலைமை நீதிபதி, மாநிலத்தின் ஆளுநர் தலைமை நீதிபதி அல்லாத இதர நீதிபதியாக நியமிக்கப்படும் நிலையில் உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி ஆகியோருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, குடியரசுத் தலைவரால் அவரது கையொப்பம் மற்றும் முத்திரையின் கீழ் பிறப்பிக்கப்படும் ஆணையின்படி நியமிக்கப்படுவார்; அந்த நீதிபதி 62 வயது அடையும் வரையில் பதவியில் இருப்பார்:

அத்தகையதான நிலையில்—

(a) ஒரு நீதிபதி, குடியரசுத் தலைவருக்கு தனது கைப்பட எழுதுவதன் மூலம், பதவி விலகலாம்;

(b) சட்டஉரை 124ன் சட்டக்கூறு (4)ல், உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியை பதவி நீக்குதல் தொடர்பாகக் கூறப்பட்டுள்ள முறையில் உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி பதவியிலிருந்து விலக்கப்படலாம்.

(c) ஒரு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி குடியரசுத் தலைவரால் உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாக நியமிக்கப்படும் நிலையில் அல்லது குடியரசுத் தலைவரால் அவர் இந்திய எல்லைக்குள் வேறு எந்த உயர்நீதிமன்றத்திற்கும் மாற்றப்படும் நிலையில் அந்த நீதிபதி பணியிடம் காலியாக இருக்கும்.

ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து வேறொரு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நீதிபதி இடமாற்றம்

222. (1) குடியரசுத் தலைவர், இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து வேறு எந்த உயர்நீதிமன்றத்திற்கும் ஒரு நீதிபதியை இடமாற்றம் செய்யலாம்.

கூடுதல் மற்றும் தற்காலிக நீதிபதிகள் நியமனம்

224. (1) ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் எந்த வகையிலாவது தற்காலிகமாக பணிகள் அதிகரிக்கும் நிலையில், அல்லது அங்குள்ள பணிகள் தேங்கியிருக்கும் நிலையில், அப்போதைக்கு அந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று குடியரசுத் தலைவர் கருதுவாரானால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மிகாத காலத்திற்கு அவர் குறிப்பிடும் வகையில் உயர்நீதிமன்றத்தின் கூடுதல் நீதிபதிகளாக, முறையாகத் தகுதிபெற்ற நபர்களை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்.

(2) ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அல்லாத வேறு எந்த நீதிபதியும் அவரது வருகையின்மையின் காரணமாக அல்லது வேறு எந்த காரணத்திற்காகவும் தனது பணிகளைச் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்படும்போது, அல்லது தலைமை நீதிபதியாக தற்காலிகமாகச் செயல்படுமாறு நியமிக்கப்படுவாரானால், ஒரு நிரந்தர நீதிபதி பணிப் பொறுப்பு ஏற்கும் வரையில், முறையாகத் தகுதி பெற்ற நபரை குடியரசுத் தலைவர் அந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாகச் செயல்படுமாறு நியமிக்கலாம்.

உயர்நீதிமன்றத்தின் அமர்வுகளுக்கு நீதிபதிகளாக ஒவ்வொன்றை நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுதல்

224A. இந்த அத்தியாயத்தில் என்ன கூறப்பட்டிருந்தாலும், எந்த நேரத்திலும் ஒரு மாநிலத்திலும் ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, குடியரசுத் தலைவரின் முன்கூட்டிய ஒப்புதலுடன், அந்த நீதிமன்றத்தின் அல்லது வேறு எந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக பதவி வகித்த எவரொருவரையும் அந்த மாநிலத்தின் உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு நீதிபதியாகப் பொறுப்பேற்று செயல்படுமாறு கேட்டுக்கொள்ளலாம்; இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொருவரும், அவ்வாறு அமர்வில் இருந்து செயல்படும்போது குடியரசுத் தலைவரின் ஆணையின்படி தீர்மானிக்கப்படும் படித்தொகைகளை பெறுவதற்கும் இதர அதிகாரங்கள், செயல்வரம்புகள் மற்றும் சலுகைகளைப் பெறுவதற்கும் உரியவராவார்; ஆனால், மற்றபடி அவர் அந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாகக் கருதப்படமாட்டார்.

அத்தகையதான நிலையில், இத்தகைய நபர் ஒப்புதல் அளித்தாலன்றி அவர் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாக அமர்வில் இருந்து செயல்படுமாறு இந்த சட்ட உரையில் உள்ள எதுவும் அவரைக் கட்டுப்படுத்தாது.

இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு பொதுவான உயர்நீதிமன்றம் அமைத்தல்

231. (1).....

(2) இத்தகைய எந்த ஒரு உயர்நீதிமன்றம் தொடர்பாகவும் –

(a) உயர்நீதிமன்றத்தின் செயல் எல்லையைப் பொறுத்தவரையில், மாநிலத்தின் ஆளுநருக்கான சட்ட உரை 217 தொடர்பானது, அனைத்து மாநிலங்களின் ஆளுநருக்குப் பொருந்துவதாகக் கருதப்படும்.

இந்திய சிறைகளில் 414 தூக்கு கைதிகள்

இந்திய சிறைச்சாலைகளில் 414 தூக்கு தண்டனை கைதிகள் இருப்பதாக தேசிய குற்ற ஆவணங்கள் மையம் தெரிவித்துள்ளது. இந்திய சிறைச்சாலைகளில் உள்ள கைதிகளைப் பற்றிய புள்ளிவிவரங்களை தேசிய குற்ற ஆவணங்கள் மையம் வெளியிட்டுள்ளது. அதன்படி, இந்தியா வில் உள்ள அனைத்து சிறைகளிலும் மொத்தம் 414 பேர் தூக்கு தண்டனைக்காக காத்திருக்கிறார்கள். உ.பி.யில் மட்டும் 106 பேர் தூக்குதண்டனை கைதிகள். கர்நாடகாவில் 63, மகாராஷ்டிராவில் 51, பீகாரில் 42, டெல்லியில் 27, குஜராத்தில் 19, பஞ்சாபில் 16, கேரளாவில் 14, தமிழ்நாட்டில் 12, அசாம், காஷ்மீர் மற்றும் மத்தியபிரதேசத்தில் தலா 10 பேர் தூக்கு தண்டனைக்காக காத்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் பலரது அப்பீல் வழக்குகள் ஐகோர்ட் மற்றும் சப்ரீம் கோர்ட்களில் நிலுவையில் உள்ளன. கடந்த 2012ம் ஆண்டு மட்டும் மொத்தம் 97 பேருக்கு தூக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய சிறைச்சாலைகளில் உள்ள கைதிகளில் 54 சதவீதம் பேர் ஆயுள் தண்டனை கைதிகள். இவர்கள் அனைவரும் கொலை குற்றங்களுக்காக ஆயுள் தண்டனை பெற்றவர்கள். கடந்த 2012ம் ஆண்டு 61 கைதிகளின் தூக்கு தண்டனை ஆயுள் தண்டனையாக குறைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு தேசிய குற்ற ஆவணங்கள் மையம் தெரிவித்துள்ளது.

ஆதாரம்: தினகரன், 26.10.2013

தலைநகரக் காவல்துறையில்

தலைவிரித்தாடும் ஊழல்

– சுமித் குமார் சிங்

தில்லி காவல்துறையினர் மீதான ஊழல் புகார்கள் குறித்து விசாரித்த சிறப்பு ஆணையர் அலோக் குமார் வர்மா, மாநகரில் சுமார் 15,000 காவல்துறை அலுவலர்கள் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக இடமாற்றம் செய்யப்படவில்லை என்று தெரிவிக்கிறது.

தில்லியில் உள்ள ஒரு காவல் நிலையத்தில் மொத்தம் 49 பேர் பணியாற்றுகின்றனர். அத்தனை பேரும், கிரிக்கெட் சூ தா ட்ட வ ல ய மை ப் பு ஒ ன் றை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்குபவர் ஒரு உயர் அதிகாரி. கடந்த பத்தாண்டுகளாக ஒரு கான்ஸ்டபிள் தனது உயர் அதிகாரிகளுக்கு மகத்தான சேவை ஒன்றை செய்துகொண்டிருக்கிறார் – அவர்களுக்கு கிரிக்கெட் போட்டிகளுக்கான டிக்கெட் வாங்கிக்கொடுப்பதுதான் அந்த சேவை.

துணை ஆணையர் ஒருவர் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக ஒரே இடத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இது தற்செயலாக நடந்துவிட்டது என்று நினைப்பீர்களானால், இதோ இன்னொரு தகவல்: இடமாறுதலின்றி ஒரே இடத்தில் நியமிக்கப்படுவது என்பது, காவல்துறையினர் தங்களது மேலதிகாரிகளுக்கு எப்படி விசுவாசமாக நடந்துகொள்கிறார்கள், அவர்களுக்குத் தேவையான அற்பத்தனமான வேலைகளைச் செய்துகொடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக வழங்கப்படும் பரிசாகவே இருக்கிறது. வேறு சில பரிசுகளும் உண்டு. அது அவர்கள் விரும்புகிற இடத்திலேயே பணிநியமனம் செய்வது. அப்படி ஒரு பரிசுதான் அது.

தில்லி காவல்துறையின் அலமாரியைத் திறந்தால் அதிலே இருந்து வெளியே விழுகிற எலும்புக் கூடுகளாக ஏராளமான ஊழல்கள் இருக்கின்றன. வேண்டுமென்றே சிலர் பாகுபாடாக நடத்தப்படுவது, சிலருக்கு சலுகை காட்டப்படுவது, சுயநலம் சார்ந்த நடவடிக்கைகள் மோசடிகள் என நாட்டின் மிகச் சிறந்த காவல்துறை அமைப்பை அந்த எலும்புக்கூடுகள் கவ்விக்கொண்டன. சட்டத்தை பாதுகாக்க வேண்டியவர்களே சட்டத்தை அப்பட்டமாக மீறுகிறார்கள். காவல்துறையைப் பொறுத்தவரையில் உள்ளிருந்தே விசாரணை தொடங்குகிறது. தனக்குள் பெருகியுள்ள ஊழல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு முயற்சியாக தில்லி காவல்துறை தனக்குள்ளேயே உற்றுநோக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.

முதல் முறையாக காவல்துறையின் பல்வேறு மட்டங்களில் நிலவும் ஊழல்களுக்கான அடிப்படைக் காரணத்தை தோண்டியெடுக்க முடிந்திருக்கிறது. கூடையிலிருந்து அழுகிப்போன பழங்களை அப்புறப்படுத்தும் ஒரு

முயற்சியாக, ஐபிஎஸ் அல்லாத அதிகாரிகளின் பட்டியல் தயாராக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட பணியிடத்தில், நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேல் இருப்பவர்கள் அவர்கள். உயர் அதிகாரிகளின் ஏஜெண்டுகளாகச் செயல்படுகிறவர்கள் பட்டியலையும் காவல்துறை தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் தங்களது அதிகாரிகளுக்காக பணம் வசூலிப்பது உள்ளிட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்திருப்பவர்களாவர். தில்லி காவல்துறையில் மொத்தம் 77,329 பேர் உள்ளனர். இவர்களில் சுமார் 15,000 பேர் தொடர்ந்து ஒரே பணியிடத்தில் பத்தாண்டு காலத்திற்கும் மேலாக ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த பத்தாண்டு காலத்தில் அவர்கள் ஒரு முறை கூட இடமாற்றம் செய்யப்பட்டதில்லை.

“இந்த 15,000 பேரில் பலர் ஒரே பணியிடத்தில் அல்லது தில்லி காவல்துறை ஒரே அலுவலகத்தில் சுமார் 15 ஆண்டுகளாக வேலை செய்துகொண்டிருப்பவர்கள், ” என்று தகவலறிந்த சிலர் கூறுகிறார்கள்.

இப்படி ஒரே பணியிடத்தில் அல்லது ஒரே அலுவலகத்தில் ஆண்டுக்கணக்காக சிலர் தொடர்ந்து இருப்பதற்கான காரணங்களைக் கண்டறிவது எளிதானதல்ல. இதன் பின்னணியில் “பல அப்பாற்பட்ட காரணங்கள் இருக்கின்றன, ” என்று, பெயர் தெரிவிக்க விரும்பாத அதிகாரிகள் கூறுகிறார்கள். தங்களது உயர் அதிகாரிகளுக்கு, “மோசமான வேலைகளை” செய்து கொடுப்பதால் சிலருக்கு இந்த சலுகை கிடைத்திருக்கிறது என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய செயலால் நேர்மையான காவல்துறையினரும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இந்த ஆண்டு தொடக்கத்தில் முன்னாள் உள்துறைச் செயலரும், தற்போது பாரதீய ஜனதா கட்சியின் நாடாளுமன்ற மக்களவை உறுப்பினருமான ஆர்.கே. சிங், முன்னாள் உள்துறை அமைச்சர் சுசில் குமார் ஷின்டே தில்லி காவல்துறையின் பணி நியமனங்களிலும் இட மாறுதல்களிலும் செல்வாக்கு செலுத்தினார் என்று குற்றம்சாட்டியுள்ளார். ஷின்டேயின் தனி அலுவலர்கள் தில்லி காவல்துறை ஆணையர்களுக்கு துண்டுச் சீட்டுகளையோ கைப்பேசி குறுஞ்செய்திகளையோ அனுப்புவார்கள். அதில் குறிப்பிட்ட நபர்களுக்கு எந்த

இடத்தில் பணி நியமனம் செய்ய வேண்டும் என்ற தகவல் இருக்கும் என்றும் தெரிவிக்கிறார் பீஹார் மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவரான ஆர்.கே. சிங்.

இந்த ஆண்டு மே மாதம், நாட்டின் தலைநகரில் உள்ள ஒரு காவல்துறைப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஒரு காண்ஸ்டபிள், தில்லி காவல்துறை ஆணையர் பி.எஸ். பாஸி-யை சந்தித்து முறைப்படி புகார் பதிவு செய்தார். அதைத் தொடர்ந்து, தில்லி காவல்துறை நியமனங்கள், இடமாறுதல்கள் தொடர்பான ஊழல் விவகாரங்கள் வெளியே வந்தன.

காவலர்களுக்கான இடமாறுதல் உத்தரவுகளை நிறுத்தி வைக்கவும் அவர்களுக்குப் பிடித்தமான இடத்தில் நியமிக்கவும் அவர்களிடமிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட இணை ஆணையரின் தனி அலுவலர் பணம் வசூல் செய்தார் என்று கூறப்படுகிறது. தன்னால் லஞ்சம் கொடுக்க முடியவில்லை என்பதால் பாதிக்கப்பட்டதாக, புகார் செய்த காண்ஸ்டபிள் கூறினார். தற்போதைய பணியிடத்திலிருந்து கருணை அடிப்படையில் இடமாறுதல் செய்ய வேண்டாம் என கேட்டுக்கொண்டும், பணம் கொடுக்க முடியாததால், தான் வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டதாக அவர் தனது புகாரில் கூறியிருக்கிறார்.

உடனடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட பாஸி, மே - ஜூன் மாதங்களில் அறிவிக்கப்பட்ட அனைத்து இடமாறுதல்களையும், பணியிட நியமனங்களையும் நிறுத்தி வைத்து ஆணையிட்டார். சிறப்பு ஆணையர் அலோக் குமார் வர்மா, இது குறித்து விசாரணை நடத்தவும் அவர் கேட்டுக்கொண்டார். 1979ம் ஆண்டின் ஐபிஎஸ் அதிகாரிகள் குழுவைச் சேர்ந்த வர்மா, தில்லி காவல்துறை சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு ஊழல் புகார்கள் குறித்து தனது விசாரணையைத் தொடங்கினார். அதில் அவர் ஊழலின் மூலகாரணத்தைத் தோண்டி எடுத்தார்.

தில்லி காவல்துறையைச் சேர்ந்த பலர் சட்டவிரோதச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பதை வர்மா தனது விசாரணையில் கண்டுபிடித்திருப்பதாக தகவல் அறிந்த வட்டாரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. காவல்துறைக்கு உள்ளேயே, திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட மோசடி வளைப்பின்னால் அமைப்பு இருக்கிறது என்பதையும் அவர் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அத்தகைய சட்டவிரோத செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ள பெரும்பாலானோர் ஒரே பணியிடத்தில் அல்லது ஒரே அலுவல் பிரிவில் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ந்து இருந்து வருகிறார்கள். பின்னர், 10 ஊழல் விவகாரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

மிகப்பெரிய விவகாரங்களில் ஒன்று, தில்லியின் வடகிழக்கு மாவட்ட நந்த் நகிரி காவல் நிலையம் சம்பந்தப்பட்டதாகும். அந்த காவல்நிலையத்தில் உள்ள அத்தனை பேரும் கிரிக்கெட் சூதாட்டக் கூட்டு ஒன்றிலும், வேறு சில சட்ட

விரோத நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் ஒரு உயர் அதிகாரி. ஒரு தண்டனை நடவடிக்கையாக அவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒரு ஆணையின் கீழ் மூன்றாவது படைப்பிரிவு என்ற காவல்துறைப் பிரிவுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். தனது விசாரணையைத் தொடர்ந்து தில்லி காவல்துறையின் அனைத்து சிறப்பு ஆணையர்களது கூட்டத்திற்கு வர்மா ஏற்பாடு செய்தார். அதில் காவல்துறை சந்திக்கிற பிரச்சனைகளை எடுத்து வைத்தார். குறிப்பாக இடமாறுதல்கள், பணியிட நியமனங்கள் தொடர்பான ஊழல் விவகாரங்களை முன் வைத்தார். இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண ஆலோசனைகள் கூறுமாறும் அவர்களை அவர் கேட்டுக்கொண்டார்.

அந்தக் கூட்டத்திற்கு பிறகு அவர் தில்லியில் உள்ள அனைத்து காவல்துறைப் பிரிவுகளுக்கும் ஜூலை 22 அன்று ஒரு நிலையானையை அனுப்பினார். அதில், கடந்த 5 ஆண்டுகளாக இடமாறுதல் செய்யப்படாதவர்களின் பட்டியலைத் தயாரிக்குமாறு ஆணையிடப்பட்டிருந்தது.

இந்தப் பட்டியலைத் தயாரிக்கிறபோதுதான், சுமார் 15,000 பேர் - மொத்த காவல்துறை பணியாளர்களில் சுமார் 20 சதவீதம் பேர் - பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக ஒரே பணியிடத்தில் தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்கள். இதுபற்றிக் கேட்டபோது, பணியிடங்களை மாற்றுவது தொடர்பாக மிகப்பெரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று வர்மா கூறினார்.

காவல்துறையின் பல்வேறு பிரிவுகளில் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான நேர்மையான அதிகாரிகள் பலர் இடமாறுதல் செய்யப்படவில்லை, அல்லது அவர்களுக்கு உரிய வாய்ப்புகள் அளிக்கப்படவில்லை என்பதையும் உயர் அதிகாரிகள் கண்டுபிடித்தனர். குற்றவியல் புலனாய்வுத் துறை சிறப்புப் பிரிவு, பொருளாதாரக் குற்றப் பிரிவு, அமைச்சகப் பணி, காவல்துறை தலைமையகப் பணி, உளவுப் பிரிவு, பாதுகாப்புப் பிரிவு போன்ற பிரிவுகளில் சுமார் 40 ஆண்டுகளாக பலரும் பணியாற்றி வருகிறார்கள்.

காவல்துறைப் பணியாளர்களை ஒட்டுமொத்தமாக இடமாறுதல் செய்வது என்பது மிகப்பெரிய வேலையாகிவிடும். அது நிர்வாக ரீதியான சிக்கல்களையும் ஏற்படுத்திவிடும் என்றும் சில அதிகாரிகள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். குறிப்பிட்ட பணியாளர்களுடைய நீண்டகால அனுபவம் முக்கியமானது, திடீரென இடமாறுதல் செய்கிறபோது அந்த அனுபவ அறிவை சம்பந்தப்பட்ட துறைகள் இழக்க நேரிடும் என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

காவல்துறை சிறப்புப் பிரிவை உதாரணமாகக் கூறிய ஒரு அதிகாரி, பயங்கரவாத செயல்கள் தடுப்புப் பிரிவில் பணிபுரிகிறவர்கள், அதற்கான தகவல்களை சேகரிப்பதில்

சலுகையால் ஆதாயம் பெற்றவர்கள்

ராஜன் பகத்

துணை ஆணையர், குற்றவியல் பிரிவு, காவல்துறை தலைமையகம்
பத்தாண்டு காலமாக இடமாறுதலின்றி ஒரே இடத்தில் பணிபுரிகிறார்.

ஓம் பிரகாஷ்

துணை ஆணையர், குற்றவியல் பிரிவு, காவல்துறை தலைமையகம்
பத்தாண்டு காலமாக இடமாறுதலின்றி இருக்கிறார்.

இக்பால் சிங்

துணை ஆய்வாளர், ஏஜென்ட்ஸ் மருத்துவ நிறுவன காவல் நிலையம்
கடந்த 15 ஆண்டுகளாக இடமாறுதல் செய்யப்படவில்லை. எல்லா ஐபிஎஸ் அதிகாரிகளும் தங்களது அவசரத் தேவைகளுக்கு இவரைத்தான் நாடுகிறார்கள்.

ஹரிஷ் ரவாத்

துணை ஆய்வாளர், ஆர்.எம்.எல். மருத்துவமனை காவல் நிலையம்
பத்தாண்டுகளாக இடமாற்றம் செய்யப்படவில்லை.

ராஜேந்திரா சிங்

துணை ஆணையர், குற்றவியல் பிரிவு, காவல்துறை தலைமையகம்
இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தெற்கு மாவட்டத்தை தாண்டி வேறு எங்கும் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டதில்லை. துணை ஆணையர் ஒருவருக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்டவர் என்று இவரைச் சொல்கிறார்கள்.

பரத் சிங்

காவலர், புதுதில்லி ரயில்வே காவல் நிலையம்
பத்தாண்டுகளாக இடமாறுதல் செய்யப்படவில்லை. ஐஏஎஸ், ஐபிஎஸ் அதிகாரிகளுக்கும் வேறு பல உயர் அதிகாரிகளுக்கும் ரயில் டிக்கெட் பெற்றுத்தருவது இவருடைய முக்கிய வேலை.

5 உதவி ஆணையர்கள், 5 துணை ஆணையர்கள், ஒரு இணை ஆணையர் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக இடமாற்றம் செய்யப்படாமல் இருக்கிறார்கள்.

ஒரே இடத்தில் அதிகபட்சமாக இருக்க வேண்டிய பதவிக் காலம்

மாவட்டங்கள்:

5 ஆண்டுகள்

குற்றவியல் பிரிவு :

3 ஆண்டுகள்

போக்குவரத்து :

2 ஆண்டுகள்

தாக்குதல் படைப்பிரிவு:

2 ஆண்டுகள்

உரிமம் வழங்கல் :

2 ஆண்டுகள்

தலைமையகம் : 2 ஆண்டுகள்

ஆயிரக்கணக்கான காவலர்கள் தங்களது பகுதியிலிருந்து ஆண்டுக் கணக்கில் இடமாற்றம் செய்யப்படாமல் உள்ளனர். அந்த வட்டாரங்களில் அவர்கள் பழையவர்களாக ஆகி பெருநகர வளர்ச்சிக் குழு அதிகாரிகளுடன் கூட்டுவைத்துக்கொண்டு சட்ட விரோத கட்டுமானத் தொழில்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

அசாதாரணமான பயிற்சி பெற்றிருப்பவர்கள், அவர்களை வழக்கமான முறையில் வேறு பிரிவுகளுக்கு இடமாற்றம் செய்வது என்பது தில்லி காவல்துறையின் பயங்கரவாதத் தடுப்புப் பணிகளை பாதித்துவிடும் என்று கூறினார். அதே நேரத்தில், காவல்துறையைச் சேர்ந்த பலர் மோசமானவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று வர்மா கூறுவதையும் அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

அதேபோல், பொருளாதாரக் குற்றவியல் பிரிவிலும், குற்றவியல் பிரிவிலும் பணிபுரிகிறவர்கள் மேல்தட்டினரின் குற்றங்களையும், குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடும் கும்பல்களையும் கண்டுபிடிப்பதில் வல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும், இத்தகைய குற்றங்கள் குறித்து புலனாய்வு செய்வதில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் மூன்றாண்டுகளுக்குள் வேறு பிரிவுகளுக்கு மாற்றப்படுகிறபோது, இந்தத் துறைகள் குற்றவாளிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதை விட, புதியவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதிலேயே தங்களது பொன்னான நேரத்தை செலவிட வேண்டியதாகிறது.

தில்லி காவல்துறையில் இடமாறுதல் குழு என்றே ஒரு குழு இருக்கிறது. நிர்வாகம், கண்காணிப்பு மற்றும் குற்றவியல் பிரிவு ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த மூன்று ஆணையர்களின் தலைமையில் அந்தக் குழு இருக்கிறது. ஆனால், அப்படி ஒரு குழு காகிதத்தில் மட்டுமே இருக்கிறது என்று

கூறப்படுகிறது. இடமாறுதல் தொடர்பாகவோ பணி நியமனம் தொடர்பாகவோ வரையறுக்கப்பட்ட கொள்கை எதுவும் தில்லி காவல்துறையிடம் இல்லை. இதன் விளைவாக, ஏற்கனவே பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறைதான் நிரந்தர விதியாகத் தொடர்கிறது.

“தில்லி காவல்துறைக்கு எழுதப்பட்ட சட்ட விதிகள் அவசியம். அந்த விதிகள் கறாராக பின்பற்றப்படுவதும் அவசியம்” என்று தனது பெயரைக் குறிப்பிட விரும்பாத ஒரு அதிகாரி, “வேண்டாதவர்களைப் பழி வாங்குவது, வேண்டியவர்களுக்கு சலுகை காட்டுவது, அதிகாரிகளின் சுயநலம் என பல பிரச்சனைகள் காவல்துறையில் இருக்கின்றன. பல அதிகாரிகள் அவர்களுடைய உயரதிகாரிகளின் ஏஜென்டுகளாகச் செயல்படுவதால் இடமாறுதல் செய்யப்படுவதே இல்லை,” என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

காவல்துறையை முழுமையான செயல்முறைப்போடு இயக்க வேண்டுமானால், சுழற்சி முறையில் இடமாறுதல்கள் நடந்தாக வேண்டும். அனைவருக்கும் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றுவதற்கான சம வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று மற்றொரு அதிகாரி கூறுகிறார்.

ஆதாரம்: *The New Indian Express*, 27.7.2014

தெருக்களில் பொங்கும் ஆவேசம்

– ஜான் செரியன்

இஸ்ரேல் அரசின் அத்துமீறல்களை உலகமே கண்டித்துக்கொண்டிருக்கிறபோது குறிப்பாக அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஆகிய நாடுகளின் அரசுகள் காஸா படுகொலைகள் குறித்து மௌனம் காக்கின்றன.

பாலஸ்தீனத்தின் காஸா பகுதியில் கொல்லப்படுகிறவர்களின் எண்ணிக்கை ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இஸ்ரேல் ராணுவம் இப்போது மருத்துவமனைகளையும் பள்ளிகளையும் குடியிருப்பு வீடுகளையும் இதர அத்தியாவசிய சேவை அமைப்புகளையும் குறிவைத்துத் தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. உலகின் மிகப்பெரிய திறந்தவெளிச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ள மக்களுக்கு முன் எப்போதையும்விட இன்றுதான் உலகளாவிய ஆதரவு தேவைப்படுகிறது. ஆனால், அந்த ஆதரவு மிகக் குறைவாக இருப்பதுதான் சோகம். அதற்கு முக்கியமான காரணம் பல நாடுகளின் அரசுகள், பாலஸ்தீன மக்களின் துயரத்தை கண்டுகொள்ள மறுப்பதுதான். அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த அரசுகள், தங்களது சொந்தக் காரணங்களுக்காக மோதிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் பாலஸ்தீன மக்களின் அவலம் குறித்து உதட்டளவில் மட்டுமே கவலை

தெரிவிக்கின்றன. காஸா பகுதியின் ஆட்சி நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றியுள்ள ஹமாஸ் அமைப்பு அண்மைக்காலமாக பல தவறான கணிப்புகளைச் செய்துள்ளது. எகிப்தில் முஸ்லீம் சகோதரத்துவ கட்சியின் அரசு வீழ்ச்சியடைந்தது, அதன் ஒரு பிரிவாகத் தோன்றிய ஹமாஸ் அமைப்புக்கு மிகப்பெரிய பின்னடைவாக அமைந்தது.

எகிப்து நாட்டின் புதிய ராணுவ அரசு முஸ்லீம் சகோதரத்துவ கட்சியை ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என அறிவித்துள்ளது. அதே போலத்தான் ஹமாஸ் அமைப்பு பற்றியும் அறிவித்துள்ளது. 2013ம் ஆண்டில் இதே போன்ற மிகக் கடுமையான மோதல் வெடித்தபோது, எகிப்தின் அன்றைய அதிபர் முகமது மோர்ஸி வெகு சில நாட்களுக்குள்ளேயே பேச்சுவார்த்தை நடத்தி ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வரச் செய்தார். எகிப்தின் புதிய அதிபரும், முன்னாள் ராணுவ தளபதியுமான அப்தேல் ஃபட்டா எல்-சிசி, வெளிப்படையாகவே ஹமாஸ்

அமைப்புக்கு தனது கண்டனத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். அவர் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்த பிறகு, காஸா பகுதியில் எகிப்து தரப்பு முற்றுகை மேலும் இறுக்கமாக்கப்பட்டுள்ளது. முன்போல் அல்லாமல் இப்போது எகிப்து இஸ்ரேலுக்கு ஆதரவாக வெளிப்படையான

அறிக்கைகள் வெளியிட்டுள்ளன. ஆனால், அந்த அமைப்புகளால் பாலஸ்தீன மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் ஏதேனும் நடவடிக்கை எடுக்குமாறு மற்ற அரசுநாடுகளையோ முஸ்லீம் நாடுகளையோ ஏற்கவைக்க முடியவில்லை. கடந்த இரண்டு

நிலை எடுத்துள்ளது. ஜோர்டான், சவுதி அரேபியா, ஐக்கிய அரபுக் குடியரசுகள் ஆகிய அரசுகளோடு எகிப்தும் சேர்ந்துகொண்டு, காஸாவில் குருவி சுடுவது போல் நடந்துகொண்டிருக்கும் கொலைத் தாக்குதல்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. காஸாவில் இஸ்ரேலின் தாக்குதல் தொடங்கிய நேரத்தில் எகிப்து அரசு ஒரு சண்டை நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்கான ஆலோசனைகளை முன்வைத்தது. ஆனால், அந்த ஆலோசனைகள் யூத அரசின் கோரிக்கைகளை மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டதாக இருந்தது. பாலஸ்தீனத்தின் முன்னாள் தூதராக அலுவலரும் தற்போது வாஷிங்டன் நகரில் உள்ள புருக்கிங்ஸ் நிறுவனத்தில் பணிபுரிபவருமான கலீத் எல்ஜிண்டி, இதுதொடர்பாக 'தி நியூயார்க் டைம்ஸ்' பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியில், பல அரபு நாடுகளின் அரசுகளுக்கும் இஸ்ரேல் அரசுக்கும் இடையே சுயநல அடிப்படையில் தெளிவானதொரு உடன்பாடு இருக்கிறது" என்று கூறுகிறார்.

காஸா மக்களின் துயர நிலைக்கு நிரந்தரமாக முடிவுகட்டுவதற்காக முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருப்பவை துருக்கி, கத்தார் ஆகிய அரசுகள் மட்டுமே. பாலஸ்தீன மக்களின் நிலைமையை உலக நாடுகளின் அமைப்புகளுக்கு எடுத்துக்கூறி, பாலஸ்தீனத்திற்கு எதிரான முற்றுகை நடவடிக்கைகளை உடனடியாக விலக்கிக்கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி வந்துள்ளன. ஆனால், ஒரு கெடு வாய்ப்பாக, இந்த இரண்டு அரசுகளுக்கும் உலகளாவிய அளவில் நம்பகத்தன்மை என்பது இல்லாமல் போய்விட்டது. அதற்கு முக்கியமான காரணம் லிபியா, சிரியா ஆகிய நாடுகள் தொடர்பாக இந்த அரசுகள் மேற்கொண்ட இரட்டை நிலைபாடுதான். அரபு கூட்டமைப்பு (அரபு லீக்), இஸ்லாமிய கூட்டுறவு அமைப்பு (ஓஐசி) ஆகிய இரு அமைப்புகளும், காஸா பகுதியில் இஸ்ரேலின் ஊடுருவலை கண்டித்து

ஆண்டுகளாக ஹமாஸ் அமைப்புடன் கடுமையான முரண்பாடுகள் ஏற்பட்ட போதிலும், ஈரான் அரசு இஸ்ரேலின் நடவடிக்கைகளை "இனப்படுகொலை" போன்ற வன்முறை என சித்தரித்து ஒரு வலுவான அறிக்கையை வெளியிட்டுள்ளது. ஈரானின் உயர்நிலைத் தலைவர் அயதுல்லா அலி கோமேனி அண்மையில் வெளியிட்ட அறிக்கையில் அரபு நாடுகள் பாலஸ்தீன மக்களுக்கு, அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே காத்துக்கொள்ள உதவியாக ஆயுத உதவிகளை வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். "பாலஸ்தீன மக்களுக்கு ஆயுத பலத்தை தருகிற பொறுப்பு ஒட்டுமொத்த உலகத்திற்கு, குறிப்பாக இஸ்லாமிய உலகத்திற்கு, இருக்கிறது," என்று கோமேனி கூறினார். ஹிஸ்புல்லா அமைப்பின் தலைவர் ஷேக் ஹசன் நஸ்ரல்லா வெளியிட்ட அறிக்கையில் காஸா பிரச்சனையில் இஸ்லாமிய ஒருமைப்பாடு தேவை," என்று கூறியுள்ளார்.

அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த அரசுகளுடனும், மேற்குலக நாடுகளின் அரசுகளுடனும் ஒப்பிடுகையில் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் அரசுகள் பல மடங்கு தார்மீக ரீதியான, துணிச்சலான நிலைபாட்டை மேற்கொண்டுள்ளன. இஸ்ரேல் அரசின் நடவடிக்கைகள் சமவிகிதமற்றவை அல்ல என்று கூறி இஸ்ரேலின் தாக்குதலை நியாயப்படுத்தினார் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் டேவிட் கேமரூன். சுமார் 40 மையில் நீளமுள்ள பகுதியில் வாழும் சுமார் 17 லட்சம் மக்களுக்கு எதிராக ராணுவத் தாக்குதல் தொடுத்துள்ள இஸ்ரேல் அரசைக் கண்டித்து பிரேசில், ஈக்குவடார் பொலிவியா ஆகிய நாடுகளின் அரசுகள் தங்களது தூதர்களை திரும்ப அழைத்துக் கொண்டுவிட்டன. 1350க்கும் மேற்பட்ட பாலஸ்தீன மக்கள் கொல்லப்பட்டதற்குக் காரணமான "ஆப்ரேஷன் காஸ்ட் லீட்" என்ற பெயரில் இஸ்ரேல் கடைசியாக நடத்திய காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதலைக் கண்டித்து

ஒரு சிறப்பு உறவு

- ஜான் செரியன்

காலா பகுதி மீது இஸ்ரேல் ராணுவம் தரை வழியாகவும் வான் வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் குண்டு மழை பொழிந்துகொண்டிருக்கிறபோது இந்திய அரசு பெரும்பாலும் திட்டமிட்ட மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்து வருகிறது. பலியாகும் பாலஸ்தீன மக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் இந்திய வெளியுறவுத் துறை அமைச்சகம் வெளியிட்ட ஒரு அறிக்கையில் இஸ்ரேல், பாலஸ்தீனம் ஆகிய இரு அரசுகளுமே நிதானமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டது. தற்காப்பு இல்லாத நிலையில் உள்ள காலா பகுதி மக்கள் மீது தொடுக்கப்படும் வன்முறைகள் குறித்து நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்க வேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சிகள் கேட்டுக்கொண்டபோது, தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி (தேஜகூ) அரசு மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டது. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் எதிர்க்கட்சிகள் உறுதியாக நிர்ப்பந்தித்ததைத் தொடர்ந்து வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் சுஷமா ஸ்வராஜ் அரசின் நிலைபாட்டை விளக்கினார். பாலஸ்தீனப் பிரச்சனை தொடர்பான இந்திய அரசின் நீண்டகால நிலைபாட்டில் எந்த மாற்றமும் இல்லை என்று அவர் கூறினார்.

பிரேசில் நாட்டின் போர்ட்டா லீசா நகரில் நடைபெற்ற பிரேசில், ரஷ்யா, இந்தியா, சீனா, தென் ஆப்பிக்கா (பிரிக்ஸ்) ஆகிய நாடுகளின் உச்சி மாநாட்டுக்குப் பிறகு, இந்திய அரசின் நிலைபாடு இஸ்ரேலுக்கு சாதகமாக மாறியிருப்பதைக் காண முடிகிறது. ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பகுதியில் இஸ்ரேல் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை பிரிக்ஸ் மாநாட்டுப் பிரகடனம் இஸ்ரேல் அரசைக் கடுமையாக விமர்சிக்கிறது. அதன் பிறகு, உள்நாட்டிலோ அல்லது பன்னாட்டு அமைப்புகளிலோ, இஸ்ரேல் தொடர்பாக ஒரு மாறுபட்ட நிலைபாட்டை மேற்கொள்வது இந்தியாவுக்கு சிரமமாகிவிடும். இந்தியா தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்க விரும்பும் அணி சேரா இயக்கம் (நாம்) உள்ளிட்ட வேறு பல அமைப்புகள் இஸ்ரேலின் புதிய ஆக்கிரமிப்பையும் காலா பகுதியில் நடத்தப்படும் போர்க் குற்றங்களையும் கண்டித்துள்ளன.

இதைத் தொடர்ந்து, காலா மக்கள் மீது இஸ்ரேல் தொடுத்துள்ள யுத்தம் தொடர்பாக விசாரணை நடத்தக்கோரும் ஐ.நா. மனித உரிமைகள் மன்றத்தின் (யுஎன்எச்ஆர்சி) தீர்மானத்தை ஆதரிப்பது என்று இந்தியா முடிவு செய்தது. பாலஸ்தீன அரசால் முன்மொழியப்பட்ட, “ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனப் பகுதிகளில் பன்னாட்டு சட்டத்திற்கான மரியாதையை உறுதிப்படுத்துதல்,” என்ற தலைப்பிலான அந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களிப்பது என்பது இதர பிரிக்ஸ் நாடுகள் முடிவு செய்தன. அந்த நாடுகளுடன் இந்தியாவும் இணைந்துகொண்டது. 47 உறுப்பினர்கள் கொண்ட அந்த மன்றத்தில், 29 நாடுகள் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தன. குறிப்பாக ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த நாடுகள் உள்ளிட்ட 17 நாடுகள் நடுநிலை வகித்தன. அமெரிக்கா மட்டுமே தீர்மானத்தை எதிர்த்து வாக்களித்தது. காலா பகுதியில் தொடரும் இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்பை யுஎன்எச்ஆர்சி தீர்மானம் வலுவாக கண்டிக்கிறது. காலா பகுதியில் தொடுக்கப்பட்டுள்ள முற்றுகையை உடனடியாக விலக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று அந்தத் தீர்மானம் வலியுறுத்துகிறது.

1990ம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்திலிருந்தே அடுத்தடுத்து வந்த இந்திய அரசுகள் இஸ்ரேலுடன் நெருக்கமான உறவை வளர்த்து வந்துள்ளன. இஸ்ரேலுடன் அரசியல் ரீதியாகவும், ராணுவ ரீதியாகவும் உறவை வளர்த்துக்கொள்வதில் காங்கிரஸ், இன்றைய ஆளுங்கட்சியான பாஜக இரண்டுமே முக்கிய பங்காற்றி வந்துள்ளன.

கடந்த 20 ஆண்டுகளாக இஸ்ரேலை ஆட்சி செய்து வரும் லிக்கூட் போன்ற வலதுசாரிக் கட்சிகளுடன் பாஜக-வுக்கு ஒரு சித்தாந்த இணக்கம் உண்டு. முந்தைய தேஜகூ ஆட்சியின்போது இருநாடுகளுக்குமிடையே உயர்மட்ட அளவிலான சந்திப்புகள் பலமுறை நடந்துள்ளன. 2001 முதல் 2006 வரை இஸ்ரேலின் பிரதமராக இருந்தவரும், பல போர்க் குற்றங்களுக்குக் காரணமானவர் என்று விமர்சிக்கப்பட்டவருமான காலம் சென்ற ஏரியல் ஷாரோன் புதுதில்லிக்கு வந்தபோது அவருக்கு மிகப்பெரிய வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. அன்றைய பாஜக அரசின் தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் பிரஜேஷ் மிஸ்ரா அமெரிக்காவில் செல்வாக்குள்ள ஒரு யூதர்கள் அமைப்பில் உரையாற்றியபோது, உலக அரசியலில் வாஷிங்டன்-டெல் அவிவ்-புதுதில்லி ஆகிய மூன்றும் இணைந்து ஒரு மைய அச்சாக செயல்பட வேண்டும் என்று கூறினார். பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளை சமாளிப்பதில் இஸ்ரேல் அரசுக்கு உள்ள நிபுணத்துவத்திற்கு, அதிகார பீடங்களில் இருப்பவர்களிடையே பெரும் மதிப்பு இருக்கிறது. பாலஸ்தீனர்களுக்கு எதிராக இஸ்ரேல் பயன்படுத்தி வரும் சில உத்திகளை இந்தியாவில் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயற்சி நடக்கிறது.

பின்னர் வந்த ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி (ஐமுகூ) ஆட்சியில் இந்த நெருங்கிய உறவு மேலும் வளர்ந்தது. உயர்மட்ட

சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. இஸ்ரேலில் பெரிதும் மதிக்கப்படும் 'ஹாரேட்ஸ்' என்ற பத்திரிகையின் கட்டுரையாளரான அமோஸ் ஹாரேல், கடந்த 20 ஆண்டுகளில் பாலஸ்தீனம் தொடர்பான இந்தியாவின் நிலைபாடு பெரிய அளவிற்கு பலவீனமடைந்துள்ளது என்று எழுதியுள்ளார். “இன்று இந்திய தலைவர்கள் பாலஸ்தீன மக்களின் அவலம் குறித்து உதட்டளவில் மட்டுமே பேசுகிறார்கள். இதில் இஸ்ரேல் அரசுடன் மோதுவது என்பதை அவர்கள் நிறுத்திக்கொண்டு வெகு நாளாகிவிட்டது. அதே நேரத்தில் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள், பாதுகாப்புத்துறை தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள் என இஸ்ரேலுடன் இந்திய அரசின் பேச்சுவார்த்தைக் களங்கள் விரிவடைந்து வருகின்றன,” என்று அவர் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தியாவுக்கு அதிகமாக ஆயுதங்களை வழங்கும் நாடுகளில் இரண்டாவது இடத்தில் இருப்பது இஸ்ரேல். இந்த நிலைமைகளோடு, அமெரிக்காவின் நெருங்கிய கூட்டாளி இஸ்ரேல் என்பதும் சேர்ந்துகொண்டு, இந்திய அரசு மீதும் அதிகாரவர்க்கத்தின் மீதும் இஸ்ரேலின் யூத அரசால் மிகப்பெரிய அளவிற்கு செல்வாக்கு செலுத்த முடிகிறது.

மேற்கத்திய நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் இஸ்ரேலுக்கு எதிரான புறக்கணிப்புகள், முதலீடு விலக்கல்கள், பொருளாதாரத் தடைகள் (பீஎஸ்) ஆகியவற்றுக்கான இயக்கம் வளர்ந்து வருகிறது. கல்வித்துறையையும், வர்த்தகத்துறையையும், பொழுது போக்குத்துறையும் சேர்ந்த பல முக்கிய பிரமுகர்கள், அதேபோல் பில் -மெலிண்டா கேட்ஸ் அறக்கட்டளை போன்ற என்ஜிஓ அமைப்புகள் இஸ்ரேலின் இனவெறி ஒடுக்குமுறைக் கொள்கைகளையும் பாலஸ்தீனத்தில் தொடரும் ஆக்கிரமிப்பையும் எதிர்த்து நடைபெறும் இயக்கத்தில் தங்களை இணைத்துக்கொண்டுள்ளனர். அண்மையில் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்த இரண்டு முஃப்தி முகமது ஏ.எச்.ஹுசைன் என்ற பெருமரியாதைக்குரிய பாலஸ்தீனத் தலைவரும், அப்துல்லா ஏ.ஐ. அப்துல்லா என்ற நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் பீஎஸ் இயக்கத்தில் இந்தியா இணைய வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அந்த இயக்கத்திற்குக் கிடைத்துவரும் ஆதரவு பற்றித் தெரிவித்தனர். இஸ்ரேலிடமிருந்து இறக்குமதி செய்வதை பல ஐரோப்பிய நாடுகளை ஏற்கெனவே நிறுத்திக்கொண்டுவிட்டன, அவற்றில் பெரும்பாலான பொருள்கள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனப் பகுதிகளில் தயாரிக்கப்படுபவை அல்லது விளைவிக்கப்படுபவை என்பதையும் அந்தத் தலைவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். சட்டவிரோத இஸ்ரேலிய குடியிருப்புப் பகுதிகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகள் கொள்வதில் உள்ள அபாய நிலைமைகள் குறித்து தங்களது குடிமக்களுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்கும் வழிகாட்டல்களை பல ஐரோப்பிய நாடுகள் வெளியிட்டுள்ளன. மாலத்தீவு அரசு இஸ்ரேலுடன் செய்துகொண்ட மூன்று உடன்பாடுகளை விலக்கிக்கொண்டுவிட்டது. இஸ்ரேலில் இருந்து வரும் அனைத்து இறக்குமதிகளையும் நிறுத்துவது குறித்து அந்த அரசு பரிசீலித்து வருகிறது.

1938ல் மகாத்மா காந்தி எழுதியதை பெரும்பாலான பாலஸ்தீன மக்கள் இன்னும் மறக்கவில்லை. “ஆங்கிலேயர்களுக்கு எப்படி இங்கிலாந்து சொந்தமோ, பிரெஞ்சு மக்களுக்கு எப்படி பிரான்ஸ் சொந்தமோ அதேபோல அரபு மக்களுக்கு இஸ்ரேல் சொந்தம். அராபியர்கள் மீது இஸ்ரேலியர்களைத் திணிப்பது தவறு, மனித நேயமற்ற செயல். பாலஸ்தீனத்தில் இன்று நடந்துகொண்டிருப்பதை எந்த ஒரு நடத்தை விதியைக் கொண்டும் நியாயப்படுத்திவிட முடியாது,” என்று எழுதினார் காந்தி. அவரது கொள்கைகளைக் கடைபிடிப்பதாக சொல்லிக்கொள்கிறவர்கள் இன்று பாலஸ்தீனம் குறித்த அவருடைய வார்த்தைகளை மறந்துவிட்டார்கள். இந்தியா முழுவதும் எதிர்ப்புப் பேரணிகள் நடைபெற்றுள்ளன. கேரளத்திலும் மேற்கு வங்கத்திலும் மிகப்பெரிய கண்டனப் பேரணிகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. காஷ்மீரில் இஸ்ரேல் எதிர்ப்புப் பேரணியில் கலந்துகொண்ட ஒருவர் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பெறும் வன்முறை வெடித்தது.

இஸ்ரேலுக்கான தனது தூதரை வெனிசுலா அரசு விலக்கிக்கொண்டுவிட்டது. வெனிசுலா அதிபர் நிகோலஸ் மதுரோ, பொலிவியா அதிபர் ஈவோ மொரேல்ஸ் ஆகிய இருவரும் இஸ்ரேலின் காஸா நடவடிக்கை “அடியோடு ஒழித்துக்கட்டுவதற்கான இனப்படுகொலை” என்று கூறியுள்ளனர். அத்துடன், “காஸா பகுதியில் உள்ள பாலஸ்தீன மக்களின் மனித உரிமைகளை திட்டமிட்ட முறையில் மீறிடும் இஸ்ரேல் அரசை” ஐக்கிய நாடுகள் சபை கண்டிக்க வேண்டும், வன்முறைகளுக்கு முடிவுகட்ட தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர். ஜூலை மாத இறுதியில் இந்த

வட்டாரத்தில் உள்ள இதர நாடுகளோடு பெருநாட்டு அரசும் சேர்ந்துகொண்டது. இஸ்ரேலில் இருந்து தனது தூதரை விலக்கிக்கொண்டது.

மேற்கத்திய நாடுகளின் தலைவர்கள் இஸ்ரேலுக்கு ஆதரவாக நிலை எடுத்துள்ளபோது, தனது தற்காப்பை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளும் உரிமை இஸ்ரேலுக்கு உண்டு என்று வாதிட்டுக்கொண்டிருக்கும் நிலையில், வெனிசுலா தலைவர் மதுரோ, “ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ள, படுகொலைகளை சந்தித்துக்கொண்டிருக்கிற பாலஸ்தீன மக்களையும், ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கிற, சர்வதேச சட்டங்களை மீறிச் செயல்படுகிற அரசையும் ஒரே தட்டில்

வைப்பதில் தார்மீக நியாயம் இல்லை,” என்று கூறினார். தென் ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள இஸ்ரேல் தூதரை திருப்பி அனுப்ப வேண்டும், இஸ்ரேலில் உள்ள தென் ஆப்பிரிக்க தூதரை திரும்ப அழைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளை ஆப்பிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் (ஏஎன்சி) கட்சியின் நாடாளுமன்றப் பிரிவு முன்வைத்தது. தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ள ஏஎன்சி கட்சியின் நாடாளுமன்ற தலைமைக் கொறடா ஸ்டீயோன் சிசேன், பாலஸ்தீன மக்களை பாதுகாக்க ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்புக் குழு உறுதியாக நின்று உடனடியாகச் செயல்பட வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். “பாலஸ்தீனமும் இஸ்ரேலும் சம்பந்தப்பட்டுள்ள இந்த நிலைமையை அறிவிக்கப்படாத யுத்தம் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த யுத்தத்தில், ஆக்கிரமிப்பாளரான இஸ்ரேல் பாலஸ்தீன பொருளாதாரத்தை சீரழித்துவிட்டது, பாலஸ்தீன மக்களின் நிலங்களைக் கைப்பற்றிவிட்டது. தானடித்த மூப்பாக எல்லைக் கோடுகளை மாற்றி வரைந்துள்ளது. பாலஸ்தீன மக்களை அவர்களது சொந்த நிலத்திலிருந்தே ஒதுக்கி வைக்கும் வகையில் தான்தோன்றித் தனமாக சுவர் எழுப்பியுள்ளது,” என்றார் அவர்.

எளிய மக்களின் ஆவேசம்

காலா பகுதியில் பயிர்களையும் இதர வளங்களையும் அழித்தொழிக்கும் இஸ்ரேலின் கொள்கைக்கு எதிராக எளிய மக்கள் தங்களின் கோபத்தையும் கண்டனத்தையும் தெருக்களில் இறங்கி பெரும் போராட்டங்களை நடத்துவதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இங்கிலாந்து நாட்டின் கிரிக்கெட் வீரர் மொய் அலி, இந்தியாவுடனான மூன்றாவது டெஸ்ட் போட்டியின்போது, பாலஸ்தீனத்தில் இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்பை கண்டிக்கும் கைப்பட்டியை அணிந்திருந்தார். உலகப் புகழ்பெற்ற திரைப்பட கலைஞர்கள் சிலரும் இஸ்ரேலின் படுகொலைத் தாக்குதல்களை வெளிப்படையாகக் கண்டித்துள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர்தான் விருது பெற்ற நடிகரான சேவியர் பார்டேன். ஆஸ்கார் விருது பெற்ற ஸ்பெயின் நடிகரான அவர், “தங்களைக் காத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் உள்ள பாலஸ்தீன மக்கள் மீது முன் எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்கள் தொடர ஐரோப்பிய ஒன்றியமும், எங்களது சொந்த நாட்டின் அரசும் அனுமதிப்பதை எண்ணி நான் வெட்கப்படுகிறேன். ஆம், நான் ஒரு ஐரோப்பியன்தான். நான் சார்ந்துள்ள ஐரோப்பிய சமூகம் எவ்வித கூச்சமும் இல்லாமல் மௌனமாக இருப்பதை எண்ணி நான் வெட்கப்படுகிறேன்,” என்றார்.

இஸ்ரேல் அரசின் இந்தப் படுகொலைகளைக் கண்டித்து நோபல் விருது பெற்ற புகழ்வாய்ந்த மனிதர்களும் முன்னணி கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் பகிரங்கக் கடிதம் ஒன்றில் கையெழுத்திட்டு வெளியிட்டுள்ளனர். இந்தப் படுகொலைகளை உலக சமுதாயம் அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று அந்தக் கடிதத்தில்

குற்றம்சாட்டியுள்ளனர். “2009 முதல் 2019 வரையிலான காலகட்டத்தில் இஸ்ரேலுக்கு அமெரிக்கா வழங்கியிருக்கிற ராணுவ உதவிகளின் மதிப்பு 3000 கோடி டாலர். இந்நிலையில் இஸ்ரேலில் இருந்து மற்ற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட போர் ஆயுதங்களின் மதிப்பு பல ஆயிரம் கோடி டாலர்களைத் தாண்டிவிட்டது. அண்மைக் காலமாக ஐரோப்பிய நாடுகள் இஸ்ரேலுக்கு பல்லாயிரம் கோடி டாலர் மதிப்புள்ள ஆயுதங்களை ஏற்றுமதி செய்துள்ளன. இஸ்ரேலில் உள்ள ராணுவம் சார்ந்த நிறுவனங்களுக்கும் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் ராணுவம் சார்ந்த ஆராய்ச்சிகளுக்காக பல ஆயிரம் டாலர் நிதி உதவிகளை அளித்துள்ளன,” என்று அந்தக் கடிதத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இஸ்ரேலின் புகழ்பெற்ற இசையமைப்பாளரும் பியானோ இசைக் கலைஞருமான டேனியல் பேரென்போயும் விடுத்துள்ள ஒரு அறிக்கையில், தற்போதைய போதலால் பெறும் இழப்பைச் சந்திக்கிறவர்கள் பாலஸ்தீனிய மக்களும் இஸ்ரேலிய மக்களும் தான் என்று கூறியுள்ளார். காலா பகுதியில் இஸ்ரேல் நடத்தி வரும் தாக்குதல்களைக் கண்டித்த அவர், “இந்தப் பிரச்சனைக்கு ராணுவத் தீர்வு காண முடியாது,” என்று கூறியுள்ளார்.

பாலஸ்தீன மக்கள் மீது தொடுக்கப்படும் கொலைவெறித் தாக்குதல்களை உடனடியாக நிறுத்திக்கொள்ளவும், காலா பகுதியில் நீண்டகாலமாகத் தொடர்கிற முற்றுக்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வரவும், சிகாகோ, பாரீஸ், லண்டன், பெர்லின் மற்றும் இதர ஐரோப்பிய நகரங்களில் பெருந்திரள் பேரணிகள் நடந்துள்ளன. லண்டனில் நடைபெற்ற மிகப்பெரிய பேரணியில் சுமார் 50,000 பேர் கலந்துகொண்டு தெருக்களில் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். பிரான்ஸ் நாட்டில் சில நகரங்களில் நடைபெற்ற பேரணிகள் வன்முறையில் முடிந்ததைத் தொடர்ந்து, அத்தகைய எதிர்ப்பு இயக்கங்களுக்கு பிரெஞ்சு அரசு தடைவிதித்துள்ளது. பிரெஞ்சு அதிபர் பிராங்காய்ஸ் ஹோலண்டே, “ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துவோர் தண்டனைக்கு உள்ளாவார்கள்,” என்று வெளிப்படையாக அச்சுறுத்தும் அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டார்.

பிரான்ஸ் நாட்டில் அனுமதியின்றி நடைபெறக்கூடிய போராட்டங்களுக்கு 6 மாதங்கள் வரை சிறைத் தண்டனை அளிக்கப்படும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இஸ்ரேல் அரசு தொடுத்துள்ள யுத்தத்தைக் கண்டித்து, அந்நாட்டின் தலைநகர் டெல் அவிவ் நகரில் ஜூலை கடைசி வாரம் நடைபெற்ற பேரணியில் 5,000த்துக்கும் மேற்பட்டோர் கலந்து கொண்டனர். ஜூலை 25 அன்று கடைப்பிடிக்கப்பட்ட உலக அல்-குவாத்ஸ் தினத்தையொட்டி ஈரான் நாட்டின் பல நகரங்களில் நடைபெற்ற எதிர்ப்பு இயக்கங்களில் லட்சக்கணக்கானோர் பங்கேற்றனர்.

ஆதாரம்: 'பிரண்ட் லைன்' ஆகஸ்ட் 22, 2014

தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்டமுன்வரைவு, 2014

இந்திய தலைமை நீதிபதி மற்றும் உச்சநீதிமன்றத்தின் இதர நீதிபதிகள் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் நீதிபதிகளாக நியமிப்பதற்கும் நபர்களை பரிந்துரைப்பதிலும், அவர்களது இடமாறுதல்கள் மற்றும் இவை தொடர்பான இதர விஷயங்கள் குறித்துப் பரிந்துரைப்பதிலும் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகளை முறைப்படுத்துவதற்கான ஒரு சட்டமுன்வரைவு.

இந்தியக் குடியரசின் 55வது ஆண்டில் நாடாளுமன்றத்தில் இது பின்வருமாறு நிறைவேற்றப்படுவதாக:

கருக்கமான தலைப்பும் தொடக்கமும்

- (1) இந்தச் சட்டமானது தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்டம், 2014 என்று அழைக்கப்படும்.
- (2) மத்திய அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிப்பதன் மூலம் நியமிக்கும் தேதியிலிருந்து இது நடைமுறைக்கு வருகிறது.

வரையறைகள்

- வேறு தேவைகள் ஏற்படாத நிலையில் இந்தச் சட்டத்தில் பின்வரும் சொற்கள் இவ்வாறு பொருள்படும்:
 - “தலைவர்” என்பதற்கு ஆணையத்தின் தலைவர் என்று பொருள்படும்;
 - “ஆணையம்” என்பதற்கு அரசமைப்பு சாசனத்தின் 124a சட்ட உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் என்று பொருள்படும்.
 - “உயர்நீதிமன்றம்” என்பதற்கு ஆணையத்தால் ஒரு நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் உயர்நீதிமன்றம் என்று பொருள்படும்.
 - “உறுப்பினர்” என்பதற்கு தலைவர் உள்ளிட்ட ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் என்று பொருள்படும்.
 - “வகுத்துரைக்கப்பட்ட” என்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ள விதிகளின்படி வகுத்துரைக்கப்படுவது என்று பொருள்படும்.
 - “முறைப்படுத்துதல்” என்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஆணையத்தால் செய்யப்படும் முறைப்படுத்துதல் நடவடிக்கைகள் என்று பொருள்படும்.

ஆணையத்தின் தலைமையகம்

- ஆணையத்தின் தலைமையகம் தில்லியில் இருக்கும்

காலிப்பணியிடங்களை நிரப்புதல் தொடர்பாக ஆணையத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுதல்

4. (1) இந்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த 30 நாள் கால அளவிற்குள் மத்திய அரசு உச்சநீதிமன்றத்திலும் ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலும் காலியாக இருக்கக்கூடிய நீதிபதி பணியிடங்கள் குறித்து, அத்தகைய காலிப்பணியிடங்களை நிரப்புவது தொடர்பாக தனது பரிந்துரைகளை அளிப்பதற்காக ஆணையத்திற்கு தகவல், தெரிவிக்கும்.

(2) உச்சநீதிமன்றத்தின் அல்லது ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி பதவிக்காலம் முடிவடைவதையொட்டி எந்த ஒரு பணியிடமும் காலியாவது குறித்து அத்தகைய காலியிடத்தை நிரப்புவதற்கான தனது பரிந்துரைகளை அளிக்குமாறு ஆணையத்தை மத்திய அரசு கேட்டுக்கொள்ளும்.

(3) உச்சநீதிமன்றம் அல்லது உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி மரணமடைதல் அல்லது பதவி விலகுதல் காரணத்திற்காக ஒரு பணியிடம் காலியாகிறபோது அந்தத் தேதியிலிருந்து 30 நாட்களுக்குள் அத்தகைய பணியிடங்களை நிரப்புவதற்காக பரிந்துரை செய்வதற்காக என ஆணையத்தை மத்திய அரசு கேட்டுக்கொள்ளும்.

உச்சநீதிமன்ற நீதிபதி தேர்வுக்கான நடைமுறை

5. (1) உச்சநீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதி தலைமை நீதிபதி பொறுப்புக்கு தகுதியானவர் என்று கருதப்படும் நிலையில் அவரை அந்தப் பொறுப்பிற்கு ஆணையம் பரிந்துரை செய்யும்.

அத்தகையதான நிலையில், ஆணையத்தின் ஒரு உறுப்பினர் பெயர் பரிந்துரைக்கப்படுவதற்காக பரிசீலிக்கப்படுமானால் அவர் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ளமாட்டார்.

(2) நீதிபதியின் முறைப்படுத்தல் விதிகளில் உள்ள செயல்திறன், தகுதி மற்றும் இதர பொறுத்தப்பாடு வகைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆணையமானது அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 124 சட்டக்கூறு (3)ன் கீழ் உச்சநீதிமன்றம் அல்லது ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு தகுதியுள்ள நபர்களிடையே இருந்து ஒருவரது பெயரை நீதிபதியாக நியமிப்பதற்காக ஆணையம் பரிந்துரை செய்யும்.

அத்தகையதான நிலையில் ஆணையத்தின் ஒரு உறுப்பினர் ஒரு உறுப்பினராக இருப்பவரின் பெயர் பரிசீலிக்கப்படுமானால் அவர் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ளமாட்டார்.

மேலும் அத்தகையதான நிலையில், அத்தகைய பரிந்துரையை ஆணையத்தின் எந்த இரண்டு உறுப்பினர்களாவது ஏற்க மறுப்பாரானால், அவரை நீதிபதியாக நியமிப்பதற்கு ஆணையம் பரிந்துரை செய்யாது.

(3) உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாக தேர்வு செய்வதற்கும் நியமிப்பதற்கும் தேவையானவை என்று ஆணையம் கருதுகிற நடைமுறைகளையும் நிபந்தனைகளையும், ஆணையம் தெளிவுபடுத்தும்.

உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி தேர்வுக்கான நடைமுறை

6. (1) உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளிடையேயான பணிமூப்பின் அடிப்படையிலும், முறைப்படுத்தல் விதிகளின்கீழ் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ள செயல்திறன், தகுதி மற்றும் இதர பொறுத்தப்பாடு வகைகள் அடிப்படையிலும் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியை, உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக ஆணையம் பரிந்துரை செய்யும்.

(2) சம்பந்தப்பட்ட உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியிடமிருந்து, அந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாக ஒருவரை நியமிப்பதற்குப் பரிந்துரை செய்யும் நோக்கத்திற்காக, நியமனம் செய்வதற்கு ஆணையம் கேட்டுக்கொள்ளும்.

(3) முறைப்படுத்தல் விதிகளின்படி செயல்திறன், தகுதி மற்றும் இதர பொருத்தப்பாடு வகைகளின் அடிப்படையில், அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 217, சட்டக்கூறு (2)ன் கீழ் நியமிக்கப்படுவதற்குத் தகுதியுள்ள நபர்களிடையே இருந்து ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கான ஒருவரது பெயரை ஆணையம் முன்மொழியும், அத்தகைய பெயர்களை சம்பந்தப்பட்ட உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதிக்கு அதன் கருத்தறிவதற்காக அனுப்பி வைக்கும்.

(4) துணைப்பிரிவு (2)ன் கீழ் தனது முன்மொழிவை அனுப்புவதற்கு அல்லது துணைப்பிரிவு (3)ன் கீழ் தனது கருத்துகளை தெரிவிப்பதற்கு முன், சம்பந்தப்பட்ட உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அந்த உயர்நீதிமன்றத்தின் இரண்டு மிக மூத்த நீதிபதிகளுடனும்,

முறைப்படுத்தல் விதிகளின்படி வரையறுக்கப்பட்ட இதர நீதிபதிகளுடனும் முக்கிய வழக்குரைஞர்களுடனும் கலந்தாலோசிப்பார்.

(5) துணைப்பிரிவுகள் (2), (3)ன் கீழ் கருத்துகளையும் முன்மொழிவையும் பெற்ற பிறகு, ஆணையமானது முறைப்படுத்தல் விதிகளின்படி செயல்திறன், தகுதி மற்றும் இதர பொறுத்தப்பாடு வகைகளின் அடிப்படையில் பொருத்தமானவர் என்று கண்டறியப்படும் ஒருவரை நியமிப்பதற்கு ஆணையம் பரிந்துரை செய்யலாம்.

(6) ஆணையத்தின் எந்த இரண்டு உறுப்பினர்களாவது அத்தகைய பரிந்துரையை ஏற்க மறுப்பார்களானால் இந்தப் பிரிவின் கீழ் எவரொருவரையும் நியமிப்பதற்கு ஆணையம் பரிந்துரை செய்யாது.

(7) முறைப்படுத்தல் விதிகளின் குறிப்பிடப்படும் முறையில், சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் ஆளுநர் மற்றும் முதலமைச்சரின் கருத்துகளை எழுத்துப்பூர்வமாக ஆணையம் கோரும்.

(8) முறைப்படுத்தல் விதிகளின்படி, ஆணையமானது ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக அல்லது ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக தேர்வு செய்வதற்கும் நியமிப்பதற்குமான இதர நடைமுறைகளையும் நிபந்தனைகளையும் ஆணையம் குறிப்பிடும்.

மறுஆய்வு செய்யக் கோருவதற்கு குடியரசுத் தலைவருக்கு உள்ள அதிகாரம்

7. ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் அடிப்படையில், குடியரசுத் தலைவர் உச்சநீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அல்லது நீதிபதியை அல்லது நிலைமையைப் பொறுத்து ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அல்லது நீதிபதியை நியமிப்பார்.

அத்தகையதான நிலையில், குடியரசுத் தலைவர், தேவையெனக் கருதுவாரானால், ஆணையம் தனது பரிந்துரையை பொதுவாகவோ அல்லது வேறு வகையிலோ மறு ஆய்வு செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

மேலும் அத்தகையதான நிலையில், ஆணையம் மறு ஆய்வுக்குப் பிறகு ஒருமனதாக பரிந்துரை செய்யுமானால், அதன்படி குடியரசுத் தலைவர் நியமனம் செய்வார்.

ஆணையத்தின் அதிகாரிகளும் பணியாளர்களும்

8. (1) இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் ஆணையம் தனது பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக தேவையான எண்ணிக்கையில் அதிகாரிகளையும் இதர பணியாளர்களையும், ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து, மத்திய அரசு நியமிக்கும்.

(2) துணைப்பிரிவு (1)ன் கீழ் நியமிக்கப்படும் ஆணைய அதிகாரிகள் மற்றும் இதர பணியாளர்களின் பணியாளர்களின் செயல்வரம்புகள் மற்றும் இதர பணி நிலைமைகள், வகுத்துரைக்கப்படும் வகையில் இருக்கும்.

(3) ஆணையத்தின் அமைப்பாளர் இந்திய அரசின் நீதித்துறை செயலராக இருப்பார்.

நீதிபதிகள் இடமாறுதலுக்கான நடைமுறை

9. உயர்நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் இதர நீதிபதிகளை ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து வேறு எந்த உயர்நீதிமன்றத்திற்கும் இடமாற்றம் செய்வதற்கு ஆணையம் பரிந்துரை செய்யும்; இந்த நோக்கத்திற்காக, முறைப்படுத்தல் விதிகளின் படி அத்தகைய இடமாறுதலுக்கான நடைமுறைகளை குறிப்பிடும்.

ஆணையம் தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதில் கடைபிடிக்க வேண்டிய நடைமுறை

10. (1) தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கான நடைமுறைகளை முடிவு செய்வதற்கான அதிகாரம் ஆணையத்திற்கு உண்டு.

(2) ஆணையத்தின் தலைவர் ஆணையிடக்கூடிய காலத்திலும் இடத்திலும் ஆணையம் கூடும்; தனது கூட்டங்களில் அலுவல்களை மேற்கொள்வது தொடர்பான நடைமுறைக்கான விதிகளை (கூட்டத்திற்கான குறைந்தபட்ச உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை உள்பட), முறைப்படுத்தல் விதிகளில் வரையறுக்கப்படக்கூடிய வகையில், ஆணையம் கடைபிடிக்கும்.

விதிகளை உருவாக்குவதற்கான அதிகாரம்

11. (1) மத்திய அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் வெளியிடுவதன் மூலம், இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான விதிகளை அறிவிக்கும்.

(2) குறிப்பாகவும் ஏற்கெனவே உள்ள அதிகாரத்தின் பொதுத் தன்மைக்கு முரண்படாத வகையிலும் பின்வரும் அனைத்து விஷயங்களுக்கும் அல்லது எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் வழிவகுப்பதாக அந்த விதிகள் இருக்கும்:

(a) அரசமைப்பு சாசனத்தின் 124(A) சட்டஉரை, சட்டக்கூறு dன் கீழ் நியமிக்கப்படுபவருக்கு வழங்கப்படக்கூடிய கட்டணங்கள் மற்றும் படித்தொகைகள்;

(b) பிரிவு 8 துணைப்பிரிவு (2)ன் கீழ் ஆணையத்தின் அதிகாரிகள் மற்றும் இதர பணியாளர்களின் செயல் வரம்புகள் மற்றும் பணிநிலைமைகள்;

(c) சட்டவிதிகளின் படி செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகள் தொடர்பாக வகுத்துரைக்கப்பட வேண்டிய அல்லது வகுத்துரைக்கப்படக்கூடிய வேறு எந்த விஷயமும்.

நடைமுறைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம்

12. (1) அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் வெளியிடுவதன் மூலம், இந்தச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளைச்

செயல்படுத்துவதற்காக, இந்தச் சட்டத்திற்கு பொருத்தமான நடைமுறைகளையும் அதற்குரிய விதிகளையும் உருவாக்கலாம்.

(2) குறிப்பாக, ஏற்கெனவே உள்ள அதிகாரத்தின் பொதுத் தன்மையுடன் முரண்படாத வகையில் இத்தகைய நடைமுறைகள் பின்வரும் அம்சங்கள் அனைத்திற்கும் அல்லது சில அம்சங்களுக்கு வழிவகுப்பதாக இருக்கும்:

(a) பிரிவு 5 துணைப்பிரிவு (2)ன் கீழ் உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி நியமனம் தொடர்பான தகுதிவரையறைகள்;

(b) பிரிவு 5 துணைப்பிரிவு (3)ன் கீழ் உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி தேர்வு மற்றும் நியமனத்திற்கான இதர நடைமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள்;

(c) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (3)ன் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி நியமனம் தொடர்பான தகுதிவரையறைகள்;

(d) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (4)ன் கீழ் தலைமை நீதிபதி கலந்தாலோசிக்கத்தக்க இதர நீதிபதிகள் மற்றும் முக்கிய வழக்குரைஞர்கள்;

(e) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (7)ன் கீழ் மாநில ஆளுநர் மற்றும் முதலமைச்சரின் கருத்தறிவதற்கான நடைமுறை;

(f) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (8)ன் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி தேர்வு மற்றும் நியமனம் தொடர்பான இதர நடைமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள்;

(g) பிரிவு 9ன் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் இதர நீதிபதிகளை ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து இன்னொரு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு இடமாறுதல் செய்வதற்கான நடைமுறைகள்;

(h) பிரிவு 10 துணைப்பிரிவு (1)ன் கீழ் ஆணையம் தனது செயல்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்குப் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகள்;

(i) பிரிவு 10 துணைப்பிரிவு (2)ன் கீழ், ஆணையத்தின் கூட்டங்களில் அலுவல்கள் மேற்கொள்ளப்படுவது தொடர்பாக, கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டிய குறைந்தபட்ச உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை உள்பட, ஆணையம் கடைபிடிக்க வேண்டிய நடைமுறைகள்;

(j) நடைமுறைகளால் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய அல்லது குறிப்பிடப்படக்கூடிய அல்லது நடைமுறைகளால் உருவாக்கப்படும் ஏற்பாடுகள் தொடர்பான எந்த ஒரு விஷயம் குறித்தும்.

நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யவேண்டிய விதிகளும் நடைமுறைகளும்

13. இந்த சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்படும் ஒவ்வொரு விதியும் நடைமுறையும், அது உருவாக்கப்பட்ட பின் கூடிய விரைவில் நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும், நாடாளுமன்றக் கூட்டம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது ஒரே கூட்டத் தொடரில் அல்லது இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கூட்டத் தொடர்களில், மொத்தம் 30 நாட்களில் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும்; கூட்டத் தொடர் முடிவடைவதற்கு முன்பாக அல்லது மேற்கூறியபடி அடுத்தடுத்த கூட்டத் தொடர்களில், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் சட்டத்தின் நடைமுறை அல்லது விதியில் அல்லது இரண்டிலும் எந்த ஒரு மாற்றம் செய்வது தொடர்பாகவும், அத்தகைய விதி அல்லது நடைமுறை உருவாக்கப்படக் கூடாது என்று ஒப்புக்கொள்ளுமானால், அந்த விதி அல்லது நடைமுறையானது அவ்வாறு திருத்தம் செய்யப்பட்ட வடிவில் மட்டுமே செல்லத்தக்கதாகும். அல்லது நிலைமையைப் பொறுத்து செல்லத் தகாததாகும்; இருந்தபோதிலும், அந்த விதி அல்லது நடைமுறையின் கீழ் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்ட எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் செல்லுபடித் தன்மைக்கும் முரண்படாத வகையில், நிலைமையைப் பொறுத்து அந்த திருத்தம் அல்லது விதி நீக்கம் இருக்கும்.

இடர்பாடுகளை நீக்குவதற்கான அதிகாரம்

14. (1) இந்தச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கு செயல்வடிவம் தருவதில் ஏதேனும் இடர்பாடு ஏற்படுமானால், மத்திய அரசானது ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் வெளியிடப்படும் ஒரு ஆணையின் மூலம், தேவை என தோன்றுகிற ஏற்பாடுகளை, இந்தச் சட்டத்துடன் முரண்படாத வகையில் மேற்கொள்ளும்;

அத்தகையதான நிலையில், இந்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் தேதியிலிருந்து 5 ஆண்டுக்காலம் முடிவடைந்த பிறகு அத்தகைய ஆணை எதுவும் பிறப்பிக்கப்படமாட்டாது.

(2) இந்தப் பிரிவின் கீழ் உருவாக்கப்படும் ஒவ்வொரு ஆணையும் அது உருவாக்கப்பட்ட பிறகு கூடிய விரைவில், நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும்.

நோக்கங்கள் மற்றும் காரணங்கள் குறித்த அறிக்கை

உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பான ஏற்பாடுகள், ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு இடமாறுதல் செய்வது உட்பட, இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. உச்சநீதிமன்ற பதிவு பெற்ற

வழக்குரைஞர்கள் சங்கம் எதிர் இந்திய அரசு வழக்கில், 1993ம் ஆண்டிலும், மூன்றாவது நீதிபதிகள் வழக்கில் 1998ல் அளித்த ஆலோசனைக் கருத்திலும், 124வது சட்ட உரையும் சட்டக்கூறு (2), 217வது சட்ட உரையில் சட்டக்கூறு (1) ஆகியவை தொடர்பாக, “ஆலோசனை”, “ஒத்திசைவு” ஆகியவற்றின் அர்த்தம் தொடர்பாக, உச்சநீதிமன்றம் விளக்கம் அளித்துள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து உச்சநீதிமன்றத்திற்கும் உயர்நீதிமன்றங்களுக்கும் நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பாக நடைமுறை ஏற்பாடு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது; அந்த நடைமுறை நீதிபதிகள் நியமன விஷயத்தில் பின்பற்றப்படுகிறது.

2. அரசமைப்பு சாசனத்தின் பொருத்தமான ஏற்பாடுகளையும், உச்சநீதிமன்றத்தின் அறிவிப்புகளையும், ஆய்வு செய்த பிறகு, முக்கிய சட்ட வல்லுநர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பாக பரிந்துரைகள் செய்வதற்காக ஒரு விரிவான அடிப்படையில் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து ஏற்பட்டது. மேற்கூறிய ஆணையமானது நீதிபதிகள், நிர்வாகம் மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்களுக்கு தங்களது கருத்துக்களை முன்வைக்கவும், பங்கேற்பாளர்களை பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாக வைத்திருக்கவும் தேர்வு நடைமுறையில் வெளிப்படைத் தன்மையை கொண்டுவரவும் ஒரு அர்த்தமுள்ள பங்களிப்பிற்கு வழிவகுப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் ஏற்பட்டது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு அதில் கூறப்பட்டுள்ள பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான நாடாளுமன்றத்தில் அரசமைப்பு சாசன (121வது திருத்தம்) சட்டமுன்வரைவு – 2014 என்ற சட்டமுன்வரைவு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

3. தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்டமுன்வரைவு, 2014 உச்சநீதிமன்றத்திலும் உயர்நீதிமன்றங்களிலும் காலியாக உள்ள நீதிபதிப் பணியிடங்களை நிரப்புவதற்கான நடைமுறைகளை மேற்கொள்வதற்குரிய கால அளவு, இந்திய தலைமை நீதிபதி, உயர்நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் உச்சநீதிமன்ற – உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் தேர்வுக்கான நடைமுறைகள் ஆகியவற்றுக்கு வழி செய்கிறது. தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் இரண்டு உறுப்பினர்கள் உடன்படவில்லை என்றால், ஆணையம் அத்தகைய பரிந்துரையை அளிக்காது என்பதற்கும் இந்த சட்டமுன்வரைவு வழி செய்கிறது. தேவைப்படுமானால், ஆணையம் தனது பரிந்துரையை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு குடியரசுத் தலைவர் கேட்டுக்கொள்ளலாம் என்பதற்கும் இந்த சட்ட முன்வரைவு வழி செய்கிறது. ஆயினும், அத்தகைய மறு பரிசீலனையின்போது ஆணையம் ஏகமனதாக பரிந்துரை

செய்யுமானால், அதற்கேற்ப குடியரசுத் தலைவர் நியமனம் செய்வார்.

4. மேலும், தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையமானது, மற்றவற்றோடு, உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பாக தகுதி வரையறைகள், உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி தேர்வு மற்றும் நியமனத்திற்கான நடைமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள், ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நீதிபதிகளை இடமாறுதல் செய்வதற்கான நடைமுறைகள் ஆணையம் தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதில் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் நடைமுறை விதிகளை உருவாக்குவதற்கும் இந்த சட்ட முன்வரைவு வழி செய்கிறது.

5. தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்ட முன்வரைவு, 2014 உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனத்தை விரிவான அடிப்படையில் மேற்கொள்வதற்கும், நீதிபதிகள், அரசு நிர்வாகம் மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்களின் பங்கேற்பிற்கும், உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நியமனத்தில் பெருமளவுக்கு வெளிப்படைத் தன்மையும் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்பையும், உண்மைத் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்த முயல்கிறது.

6. மேற்கூறிய நோக்கங்களை அடைய இந்த சட்டமுன்வரைவு முயல்கிறது.

புதுதில்லி,
8 ஆகஸ்ட், 2014

ரவி சங்கர் பிரசாத்

இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்தின் 117வது சட்ட உரையின் கீழ் குடியரசுத் தலைவரின் பரிந்துரை

(மத்திய சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை அமைச்சர் திரு. ரவி சங்கர் பிரசாத், மக்களவையின் தலைமைச் செயலருக்கு 2014 ஆகஸ்ட் 8 தேதியிட்ட K-11016/1/2009-US கடிதத்தின் நகல்)

உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்டமுன்வரைவு-2014 குறித்த தகவல்கள் தெரிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து குடியரசுத் தலைவர், இந்திய அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை 117 (3)ன் கீழ், இந்த சட்டமுன்வரைவை பரிசீலிக்குமாறு நாடாளுமன்ற அவைக்கு பரிந்துரைக்கிறார்.

நிதி ஏற்பாட்டிற்கான ஆவணம்

தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு தேவை என்று மத்திய அரசு கருதுகிற எண்ணிக்கையில் அலுவலர்கள் மற்றும் இதர பணியாளர்களை சட்டக்கூறு 8 துணைப்பிரிவு (1)ன் படி மத்திய அரசு நியமிக்கலாம்.

2. ஆணையத்தின் அமைப்பாளராக இந்திய அரசின் நீதித்துறைச் செயலர் இருப்பதற்கு சட்டக்கூறு 8 துணைப்பிரிவு (3) வழி செய்கிறது.

3. முக்கிய பிரமுகர்களுக்கு வழங்கத்தக்க கட்டணம் மற்றும் படித் தொகைகள் வகுத்துரைக்கப்படுகிறபடி இருப்பதற்கு சட்டக்கூறு 11 துணைப்பிரிவு (2) இனம் (a) வழி செய்கிறது.

4. மேற்கூறிய ஏற்பாடுகளுக்கான செலவு, தற்போதுள்ள அமைப்பு / செயலகத்துடன் கூடுதல் பணியாளர்களுக்காக சுமார் மூன்று கோடி ரூபாய் ஆகும். இந்தக் கட்டத்தில், 2014-2015 நிதியாண்டில் ஏற்படக்கூடிய, தொடர்ச்சியான மற்றும் தொடர்ச்சியற்ற இருவகை செலவுகளும் கச்சிதமாக எவ்வளவு ஆகும் என்பதை மதிப்பிடுவது நடைமுறை சாத்தியமல்ல. ஆயினும், இந்திய அரசின் தொகுப்பு நிதியிலிருந்து இந்த செலவுக்கான நிதி ஒதுக்கப்படும்.

சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்திற்கான ஆவணம்

இந்தச் சட்டமுன்வரைவின் ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்கான விதிகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் இந்த சட்டமுன்வரைவின் சட்டக்கூறு 11ன்படி மத்திய அரசுக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. விதிகள் உருவாக்கப்படக்கூடிய விஷயங்கள் வருமாறு: (a) அரசமைப்பு சாசனத்தின் 124(A) சட்டஉரை, சட்டக்கூறு 11ன் கீழ் நியமிக்கப்படுவருக்கு வழங்கப்படக்கூடிய கட்டணங்கள் மற்றும் படித்தொகைகள்; (b) பிரிவு 8 துணைப்பிரிவு (2)ன்கீழ் ஆணையத்தின் அதிகாரிகள் மற்றும் இதர

பணியாளர்களின் செயல் வரம்புகள் மற்றும் பணி நிலைமைகள்; (c) சட்டவிதிகளின்படி செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகள் தொடர்பாக வகுத்துரைக்கப்பட வேண்டிய அல்லது வகுத்துரைக்கப்படக்கூடிய வேறு எந்த விஷயமும்.

2. இந்தச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளைச் செயல்படுத்துவதற்காக, இந்தச் சட்டத்திற்கு பொருத்தமான நடைமுறைகளையும் அதற்குரிய விதிகளையும் உருவாக்குவதற்கான அதிகாரம், இந்தச் சட்ட முன்வரைவின் சட்டக்கூறு 12ன்படி தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்திற்குத் தரப்பட்டுள்ளது. விதிகள் உருவாக்கப்படக்கூடிய விஷயங்கள் வருமாறு: (a) பிரிவு 5 துணைப்பிரிவு (2)ன் கீழ் உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி நியமனம் தொடர்பான தகுதி வரையறைகள்; (b) பிரிவு 5 துணைப்பிரிவு (3)ன் கீழ் உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி தேர்வு மற்றும் நியமனத்திற்கான இதர நடைமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள்; (c) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (3)ன் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி நியமனம் தொடர்பான தகுதி வரையறைகள்; (d) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (4)ன் கீழ் தலைமை நீதிபதி கலந்தாலோசிக்கத்தக்க இதர நீதிபதிகள் மற்றும் முக்கிய வழக்குரைஞர்கள்; (e) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (7)ன் கீழ் மாநில ஆளுநர் மற்றும் முதலமைச்சரின் கருத்தறிவதற்கான நடைமுறை; (f) பிரிவு 6 துணைப்பிரிவு (8)ன் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி தேர்வு மற்றும் நியமனம் தொடர்பான இதர நடைமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள்; (g) பிரிவு 9 ன் கீழ் உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் இதர

நீதிபதிகளை ஒரு உயர்நீதிமன்றத்திலிருந்து இன்னொரு உயர்நீதிமன்றத்திற்கு இடமாறுதல் செய்வதற்கான நடைமுறைகள்; (h) பிரிவு 10 துணைப்பிரிவு (1)ன் கீழ் ஆணையம் தனது செயல்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்குப் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகள்; (i) பிரிவு 10 துணைப்பிரிவு (2)ன் கீழ், ஆணையத்தின் கூட்டங்களில் அலுவல்கள் மேற்கொள்ளப்படுவது தொடர்பாக, கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டிய குறைந்தபட்ச உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை உள்பட, ஆணையம் கடைபிடிக்க வேண்டிய நடைமுறைகள்; (j) நடைமுறைகளால் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய அல்லது குறிப்பிடப்படக்கூடிய அல்லது நடைமுறைகளால் உருவாக்கப்படும் ஏற்பாடுகள் தொடர்பான எந்த ஒரு விஷயம் குறித்தும்.

3. மத்திய அரசால் உருவாக்கப்படும் விதிகளும் ஆணையத்தால் உருவாக்கப்படும் நடைமுறைகளும் அவைகள் உருவாக்கப்பட்ட பின் கூடிய விரைவில் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும்.

4. விதிகளும் நடைமுறைகளும் உருவாக்கப்படுதல் தொடர்பான விஷயங்கள் பொதுவாக நடைமுறையும் நிர்வாக விவரங்களும் சார்ந்த விஷயங்களாகும்; சட்ட முன்வரைவிலேயே அவற்றை குறிப்பிடுவது நடைமுறை சாத்தியமல்ல. ஆகவே, சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் ஒரு சாதாரணத்தன்மையுடையதாகும்.

சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ள ஏழை கைதிகளுக்கு சட்ட உதவிகள் மறுப்பா ?

கண்காணிப்பாளருக்கு ஐகோர்ட் கிளை நோட்டீஸ்

சிறையில் கைதிகளுக்கு சட்ட உதவிகள் மறுக்கப்படுவது குறித்து பதில் மனுத்தாக்கல் செய்ய திருச்சி சிறை கண்காணிப்பாளருக்கு ஐகோர்ட் கிளை உத்தரவிட்டுள்ளது. சந்தேகத்தின் பேரில் மனைவி, 3 வயது மகனை கொலை செய்த வழக்கில், திருச்சி மத்திய சிறையில் ஆயுள் தண்டனை கைதியாக இருப்பவர் வீரமணி (35). இவருக்கு கடந்த 2007ல் ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. வீரமணி ஆயுள் தண்டனையை எதிர்த்து, 9 ஆண்டுக்கு பிறகு மேல்முறையீடு செய்ய முடிவு செய்துள்ளார். மேல்முறையீடு செய்வதற்கான காலக்கெடு முடிந்து, பல ஆண்டு கடந்துவிட்டதால், கால தாமதத்தை (கன்டோன்டினே) அனுமதிக்க கோரி வீரமணி, ஐகோர்ட் கிளையில் மனுத்தாக்கல் செய்துள்ளார். இந்த மனு நேற்று நீதிபதிகள் தனபாலன், துரைச்சாமி முன்பு விசாரணைக்கு வந்தது. விசாரணையின் போது நீதிபதிகள், சிறையில் மேல்முறையீடு செய்ய வசதியில்லாத கைதிகளுக்கு இலவச சட்ட உதவி அளிக்க வேண்டும் என ஏற்கனவே அரசு உத்தரவிட்டுள்ளது. மாவட்ட நீதிபதி, ஐகோர்ட் நீதிபதி சிறைக்கு ஆய்வுக்கு செல்லும் போது கைதிகளுக்கு சட்ட உதவி தேவைப்படுகிறதா? என்பதை கேட்கின்றனர். வெளியே நடைபெறும் லோக் அதாலத், இலவச சட்டப்பணிகள் விளம்பரப்படுத்தப்படுகின்றன. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உண்மையில் நிவாரணம் கிடைக்கிறதா என்பது தெரியவில்லை.

இந்த வழக்கில் மனுதாரருக்கு 9 ஆண்டுக்கு முன்பு தண்டனை வழங்கப்பட்டுள்ளது. தண்டனையை எதிர்த்து மேல்முறையீடு செய்ய, கைதிக்கு அரசியலமைப்பு சட்டம் வழங்கியுள்ள உரிமை அவருக்கு தெரியாதா? அல்லது அதை சிறை அதிகாரிகள் அவருக்கு தெரிவிக்கவில்லையா? என்பது குறித்து மனுதாரர் மனுத்தாக்கல் செய்ய வேண்டும். சட்ட உதவிகள் கிடைக்காத கைதிகள், பல்வேறு சிறைகளில் உள்ளனர். அவர்களுக்கு சட்ட உதவிகள் கிடைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். எனவே, சிறையில் சட்ட விழிப்புணர்வு முகாம் நடத்தப்பட்டதா? என்பது குறித்து திருச்சி சிறை கண்காணிப்பாளர் மனுத்தாக்கல் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு நீதிபதி உத்தரவிட்டார்.

ஆதாரம்: தினகரன், 8.10.2013

இந்திய அரசு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் திருத்தம் கொண்டு வர உள்ளது. 121வது சட்டத் திருத்தமான இது, சட்ட உரைகள் 124, 127,128,217, 222, 224 மற்றும் 231 ஆகியவற்றில் மேற்கொள்ளப்பட உள்ளது. இந்த பிரிவுகளில் மேற்கொள்ளப்படும் சட்டத்திருத்தங்கள் தேசிய நீதித்துறை நியமன ஆணைய சட்டமுன்வரைவு 2014 என்று அழைக்கப்படும். இது 2014 ஆகஸ்ட் 13 அன்று மக்களவையில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மாநிலங்களவையிலும் இந்த சட்டமுன்வரைவு நிறைவேற்றப்படுமானால், இதுவரை நடைமுறையில் உள்ள நீதிபதிகள் நியமன முறை மற்றும் இடமாறுதல் முறை விலக்கிக்கொள்ளப்படும். கடந்த 1993ல் உச்ச நீதிமன்றம் பிரபலமான 3 நீதிபதிகள் வழக்கில் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள் மற்றும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமனம் குறித்தும், இடமாறுதல்கள் குறித்தும் வரைமுறைகளை வகுத்தது. அதன் அடிப்படையில் உச்சநீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி தலைமையில் 1993ம் ஆண்டிலிருந்து நீதிபதிகள் குழு (கொலீஜியம்) முறையில் நீதிபதிகள் நியமனம் நடைபெற்று வருகிறது.

இந்தக் குழுவின் நடைமுறையில் பல்வேறு கடுமையான குறைபாடுகள் இருப்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை. இந்த குறைபாடுகளைக் களையும் வண்ணம் நியமனங்கள் அனைத்தும் திறமை மற்றும் தகுதியின் அடிப்படையில் நடைபெறும் என்று தேசிய நீதிபதிகள் நியமன சட்டமுன்வரைவு 2014ல் கூறப்பட்டுள்ளது. நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுக்கும் நிலையில் உள்ளவர்களின் விருப்பவெறுப்புகள், தனிப்பட்ட முடிவுகள் ஆகியவை இந்த நியமனத்தில் குறுக்கிடுகின்றன. பத்திரிகைகள் மன்றத்தின் தற்போதைய தலைவராக உள்ள முன்னாள் நீதிபதி மார்க்கண்டேய கட்டீஜ் கடந்த ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணியில் இருந்த தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அரசியல் கட்சியான திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் நிர்ப்பந்தத்தால், ஊழல் குற்றச்சாட்டிற்கு உள்ளான நீதிபதி எஸ்.அசோக் குமார், சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தின் நிரந்தர நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டது குறித்த உண்மையை அம்பலப்படுத்தினார். இந்தச் செய்தி நாடு முழுவதும் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனால், நீதித்துறை நியமனங்களில் நடைபெறும் குளறுபடிகளின் ஒரு சிறு பகுதி வெளிச்சத்துக்கு வந்துள்ளது.

இருந்தபோதிலும், தற்போதைய குழு முறையில் உள்ள குறைபாடுகளை சரிப்படுத்துவதற்காக முன்வைக்கப்படும் ஏற்பாடு, நோயைக்காட்டிலும் மோசமான மருந்து போல இருக்கிறது. அரசமைப்பு சாசனத்தின் 121வது சட்டத்திருத்த முன்வரைவு-2014 வழியாக நீதித்துறையின் நியமனம், நிர்வாகம் மற்றும் இடமாறுதல்களில் அரசின் தலையீடு

என்பது நமது நாட்டிற்கு மற்றொரு சிக்கலையே கொண்டுவரும். அந்தச் சிக்கலுக்கு நாட்டு மக்கள் மிகப்பெரிய விலையைத் தரவேண்டியிருக்கும். முந்தைய ஐமுகு அரசு தனது கூட்டாளியான திமுக-வின் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு உட்பட்டிருந்தது, நீதிபதி அசோக்குமார் நியமன விவகாரத்தில், அந்த அரசின் நிர்ப்பந்தங்களை எதிர்த்து நிற்க முடியாதவர்களாக சில தலைமை நீதிபதிகள் இருந்தார்கள் என்றால், எதிர்காலத்தில் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் எந்தவொரு அரசின் நிர்ப்பந்தங்களையும் எதிர்த்து நிற்பார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. தற்போதுள்ள குழு முறையிலேயே கூட பல நீதிபதிகள் சட்ட அமைச்சருடன் உள்ள நெருக்கத்தின் காரணமாக நியமிக்கப்பட்டார்களேயன்றி அவர்களுடைய திறமையின் காரணமாகவோ தகுதியின் காரணமாகவோ நியமிக்கப்படவில்லை என்பதை மார்க்கண்டேய கட்டீஜ் கூடிக் காட்டத் தவறிவிட்டார்.

இறுதியாகப் பார்த்தால், தற்போதைய குழு முறையில் ஒரு நீதிபதியைத் தேர்வு செய்வது அல்லது பதவி நீக்கம் செய்வது என்பது சிறந்த நீதிபதியைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான முற்றிலும் சரியான ஏற்பாடாக இல்லாமல் போகக்கூடும். அதற்குக் காரணம் நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய / நியமிக்கக்கூடிய இடத்தில் இருக்கக்கூடிய நபரின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பாகவும் இருக்கக்கூடும். அத்தகைய நியமனங்களால் இருக்கக்கூடிய பாதிப்பு அந்த தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகள் என்ற எல்லையோடு நின்றுவிடும். ஆனால், அரசியல்நீதியான அல்லது கொள்கைநீதியான விருப்பு வெறுப்புகளின் அடிப்படையில் அரசாங்கம் சட்ட அமைச்சரின் மூலமாக நீதிபதிகளை நியமிக்கும் அல்லது நிராகரிக்கும் என்றால் அது ஒட்டுமொத்த நாட்டிலும் ஆழ்ந்த பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தக்கூடும்.

ஆணையத்தில் தகுதியற்ற “முக்கிய பிரமுகர்கள்” இருப்பார்களா ?

தற்போதைய குழு முறையில் உள்ள “தகுதி- திறமை” தொடர்பான பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக என, அரசமைப்பு சாசனத்தில் 121வது திருத்தத்திற்கான சட்ட முன்வரைவு 2014 கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. அது தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகிறது. பதவி சார்ந்த அடிப்படையில், தலைவராக இந்திய தலைமை நீதிபதி, உறுப்பினர்களாக, தலைமை நீதிபதிக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள 2 மூத்த நீதிபதிகள், மத்திய சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை அமைச்சர் ஆகியோர் மட்டுமல்லாமல் “(d) பிரதமர், இந்திய தலைமை நீதிபதி, நாடாளுமன்ற மக்களவையின் எதிர்கட்சித் தலைவர், அவ்வாறு ஒரு எதிர்கட்சித் தலைவர் இல்லாத

நிலையில் மக்களவையில் பெரிய எதிர்கட்சியின் தலைவர் ஆகியோர் கொண்ட குழுவால் இரண்டு முக்கிய பிரமுகர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள்” என்று அந்த சட்ட முன்வரைவு கூறுகிறது. ஆனால், ஆணையத்தின் முக்கிய பிரமுகர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன்மொழியப்பட்டுள்ள நடைமுறையானது பல்வேறு காரணங்களால் திருப்திகரமான ஏற்பாடாக இல்லை. முதலாவதாக, பல்வேறு தேசிய ஆணையங்களுக்கான உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் இந்திய அரசின் கடந்த கால அணுகுமுறைகள் நம்பிக்கையளிப்பதாக இல்லை. தற்போதைய சட்டத்திருத்த முன்வரைவில் இதற்கான ஒரு நடைமுறை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அரசின் மீது நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை என்கிற பிரச்சனைக்குத்தீர்வு காண்பதாக அது இல்லை.

2010ஆம் ஆண்டில், இந்திய அரசு மத்திய கண்காணிப்பு ஆணையத்தில் (சிவிசி) தலைவரான பி.ஜே. தாமஸ் நியமிக்கப்பட்டார். மக்களவையின் எதிர்கட்சித் தலைவராக இருந்த சுஷமா ஸ்வராஜ்தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார். பாமாயில் இறக்குமதி ஊழல் தொடர்பான வழக்கில் தாமஸ் மீது குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற அடிப்படையில் சுஷமா ஸ்வராஜ்தெதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார். அந்த எதிர்ப்பையும் மீறித்தான் தாமஸ் நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பிறகு 2011 மார்ச் 3 அன்று, பொதுநல வழக்கு மையம் மற்றும் இதரர்கள் எதிர் இந்திய அரசு மற்றும் இதரர்கள் சம்பந்தமான வழக்கில் (ரிட் மனு-C 348/2010) தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம் தாமஸ் நியமனத்திற்கு சட்டத்தில் எவ்வித ஏற்பாடும் இல்லை என்று அறிவித்ததோடு அவரது நியமனத்தையும் தள்ளுபடி செய்தது.

ஆயினும், இந்திய அரசு இதிலிருந்து படிப்பினை எதையும் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களாக 27.5.2013 அன்று நீதிபதி சிரியாக் ஜோசப், 8.2.2013 அன்று சரத் சந்திர சின்ஹா ஆகியோரை மத்திய அரசு நியமித்தது. நாடாளுமன்ற மக்களவையின் எதிர்கட்சித் தலைவர் சுஷமா ஸ்வராஜ், மாநிலங்களவையின் எதிர்கட்சித் தலைவர் அருண் ஜேட்லி ஆகியோர் தங்களது எதிர்ப்பைப் பதிவு செய்தார்கள் என்ற போதிலும் கூட அந்த நியமனங்கள் நடைபெற்றன.

இரண்டாவதாக, “முக்கிய பிரமுகர்கள்” என்போரின் கல்வித் தகுதி உள்ளிட்ட தகுதி வரையறைகள் எதுவும் இந்த சட்டத்திருத்த முன்வரைவில் இல்லை. அந்த இருவரில் ஒருவர், “பட்டியல் வகுப்பினர், பட்டியல் பழங்குடியினர், இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர், சிறுபான்மையினர் அல்லது பெண்கள் ஆகிய பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும்” என்று மட்டும்தான் சட்ட முன்வரைவு கூறுகிறது. முக்கிய பிரமுகர்களைத் தேர்வு செய்வதில் இவை மட்டுமே வரையறைகளாக இருந்துவிட முடியாது.

மூன்றாவதாக, ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களைத் தேர்வு செய்வதற்கான நடைமுறைகளும் இந்த சட்ட முன்வரைவில் முன்வைக்கப்படவில்லை. “ஆணையத்தின் இரண்டு

உறுப்பினர்கள் எவரேனும் பரிந்துரையில் உடன்படவில்லை என்றால் நியமனத்திற்கு ஒருவரை ஆணையம் பரிந்துரை செய்யாது” என்று சட்ட முன்வரைவில் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றபடி, நியமனக் குழு உறுப்பினர் யாராவது எதிர்ப்புத் தெரிவித்தால், ஆணையத்தின் உறுப்பினராக நியமிக்கத் தடை விதிக்கும் சட்ட விதி எதுவும் முன்வைக்கப்படவில்லை. மத்திய கண்காணிப்பு ஆணையராக பி.ஜே. தாமஸ் நியமிக்கப்பட்டதைத் தள்ளுபடி செய்வது தொடர்பான பொதுநல மனு மையம் மற்றும் இதரர் மற்றும் இந்திய அரசு மற்றும் இதரர் வழக்கில் (மனு எண் (C) 348/2010) உச்சநீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புக்கு மாறாக இவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவதாக, இந்த சட்ட முன்வரைவு தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் தலைவராக உச்சநீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி இருப்பார் என்று சொல்கிறது. இது முரண்பாடுகளுக்கு வழிவகுப்பதாக இருக்கிறது. இந்த சட்ட முன்வரைவின் 5வது பிரிவு, “பரிந்துரைக்கு பரிசீலிக்கப்படுகிற ஆணைய உறுப்பினர் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள மாட்டார்” என்று கூறுகிறது. ஆனால், அத்தகைய ஒருவர் இந்திய தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவாரானால், அவர் “முக்கிய பிரமுகர்கள்” நியமனம் செல்லுமா என்பது குறித்துத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படலாம். அந்த முக்கிய பிரமுகர்களுடன்தான் அவர் கலந்தாலோசித்து நீதிபதிகள் நியமனம், இடமாறுதல்கள் தொடர்பான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும்.

இந்திய அரசின் நோக்கம் சந்தேகத்துக்கு உரியதாக இருக்கிறது. நீதிபதிகள் நியமனம், இடமாறுதல்கள் தொடர்பாக நீதித்துறைக்குள்ள அதிகாரத்தைப் பறிப்பதற்கும், இதில் நீதித்துறையை விட அரசு நிர்வாகத்தின் ஆளமை மேலோங்கியிருக்கச் செய்வதற்குமான முயற்சியாகவே இந்த சட்ட முன்வரைவு இருக்கிறது.

பெரிதும் மேற்கோள் காட்டப்படுகிறவரான நீதிபதி பி.என். பகவதி, அவரச நிலை ஆட்சிக்காலத்தின்போது ஜபல்பூர் மாவட்ட கூடுதல் நீதிபதி எதிர் சிவகாந்த் சக்லா வழக்கில், ஆட்கொணர்வு மனு தாக்கல் செய்வதற்கான உரிமைக்கு இடைக்காலத் தடை விதிக்கலாம் என்று தீர்ப்பளித்தவர். அதே நீதிபதி பகவதிதான் பின்னர், உச்சநீதிமன்றத்தின் ஒரு அமர்வு நீதிபதி என்ற முறையில் அவர் அன்றைய பிரதமர் இந்திராகாந்திக்கு எழுதிய ஒரு பாராட்டுக் கடிதத்தில், 1980ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அவர் மீண்டும் வெற்றி பெற்று வந்ததைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “பொன் வண்ண சூரிய உதயத்தில் சிவப்பு பிரகாசம்” என்று எழுதினார். இந்திய நீதிபதிகளின் வரலாற்றைப் பார்த்தால் அவசர நிலை ஆட்சிக் காலத்தின்போது மேற்படி வழக்கில் ஆட்கொணர்வு மனு தாக்கல் செய்யும் உரிமைக்குத் தடை விதிக்கக்கூடாது என்று எதிர்ப்புத் தெரிவித்த நீதிபதி எச்.ஆர். கன்னா மட்டுமே விதிவிலக்காக இருந்தார் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால், நீதிபதி பகவதி

போன்றவர்கள் விதியோடு ஒத்துப்போகிறவர்களாகவே இருந்தார்கள். நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமானால் அரசியல் நடைமுறைகளின் தாக்கங்களிலிருந்து நீதித்துறையை பாதுகாப்பது தவிர்க்க முடியாதது. அரசமைப்பு சாசன 121வது சட்டத் திருத்த முன்வரைவு 2014, தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணைய சட்ட முன்வரைவு - 2014 ஆகிய இரண்டும் இதற்கு நேர்மாறானதாக உள்ளன. தற்போதைய குழு முறைகளில் உள்ள குறைபாடுகளைக் களைவதற்கு அந்த முறையை வெளிப்படையானதாகவும் பதிலளிக்கும் கடமைப்பட்டதாகவும் மாற்ற வேண்டுமேயன்றி நீதிபதிகளை நியமிப்பதற்கும் இடமாற்றம் செய்வதற்கும் நீதித்துறைக்கு உள்ள அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதன் மூலமாக அந்தக் குறைபாடுகளைக் களைய முடியாது. நீதித்துறையின் ஆளுமை மீட்கப்படமாட்டாது என்றால், அரசியல் நடைமுறைகளிலிருந்து நீதித்துறை முற்றிலுமாகப் பாதுகாக்கப்படமாட்டாது என்றால், இந்த இரண்டு சட்ட முன்வரைவுகளையும் எதிர்த்தாக வேண்டும். நாடாளுமன்றத் தேர்வுக்குழுவின் ஆய்வுக்கு இந்த சட்ட முன்வரைவுகள் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துத் தரப்பினருடனும் விரிவானதொரு கலந்துரையாடல் நடத்தப்பட்டாக வேண்டும்.

தன்னை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்றும், சட்டத்தின் ஆளுமையில் நிர்வகிக்கப்படுகிற நாடு என்றும் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு நாட்டில் நீதித்துறையின் சுதந்திரம் புனிதமானதாகக் காக்கப்பட வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் அதில் சமரசம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

(கட்டுரையாளர்: ஆசிய மனித உரிமைகள் மையத்தின் இயக்குநர்)

சட்ட முன்வரைவுகளையும் தகவல்களையும் பின்வரும் இணையதளங்களில் காணலாம்

1. The Bill is available at <http://www.prsindia.org/uploads/media/constitution%20121st/121st%20%28A%29%20Bill,%202014.pdf>
2. The Bill is available at <http://www.prsindia.org/uploads/media/national%20judicial/National%20Judicial%20Appointment%20comm%20bill,%202014.pdf>
3. The cases are S. P. Gupta v. Union of India - 1981 (also known as the Judges' Transfer case) and Supreme Court Advocates-on Record Association vs Union of India - 1993 and Special Reference 1 of 1998
4. The judgement is available at <http://indiankanoon.org/doc/310431/?type=print>
5. As cited in Two NHRC appointments in 2013 violated SC norms. The Times of India, 26 July, 2014. Available at <http://timesofindia.indiatimes.com/india/Two-NHRC-appointments-in-2013-violated-SC-norms/articleshow/39016055.cms>
6. The judgement is available at <http://indiankanoon.org/doc/1735815/>
7. Age of activism, 15 August 1985, India Today, available at <http://indiatoday.intoday.in/story/justice-p.n.-bhagwatis-appointment-as-chief-justice-of-india-widely-welcomed/1/354365.html>

நீதிபதிகள் குழு நியமன முறை - ரத்துக்கு எதிர்ப்பு

சுப்ரீம் கோர்ட்டில் 25ல் விசாரணை

ஆணையம் அமைப்பு

உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கான நீதிபதிகளை தேர்வு செய்ய, தற்போது கொலீஜியம் என, அழைக்கப்படும், நீதிபதிகள் தேர்வுக்குழு உள்ளது. இந்த முறையை ரத்து செய்துவிட்டு, நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் ஒன்றை அமைப்பதற்காக, “தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதா - 2014 ம்”, அந்த ஆணையத்திற்கு அரசியல் சட்ட அந்தஸ்து அளிக்க, 121வது அரசியல் சட்ட திருத்த மசோதாவும் சமீபத்தில் பார்லிமென்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இதை எதிர்த்து, முன்னாள் கூடுதல் சொலிசிட்டர் ஜெனரல் பிஷ்வாஜித் பட்டாச்சார்யா உட்பட, நான்கு பேர், உச்ச நீதிமன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்தனர்.

அந்த மனுக்களில் கூறப்பட்டிருந்ததாவது : தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதா, 2014 மற்றும் 121வது அரசியல் சட்ட திருத்த மசோதா ஆகியவை, அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமானவை. அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படை அம்சங்களுக்கு மீறிய செயல்.

நீதித்துறையும், நிர்வாகத்துறையும், தனித்தனியாக செயல்பட வேண்டும் என, அரசியல் சட்டத்தின், 50வது பிரிவில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

நீதித்துறை சுதந்திரமாக செயல்பட வேண்டும் என்பது, அரசியல் சட்டத்தின் ஒரு மாற்ற முடியாத அம்சமாகும். எனவே, நீதிபதிகள் நியமனத்திற்கான, கொலீஜியம் முறை ரத்து செய்யப்பட்டதை செல்லாது என,

அறிவிக்க வேண்டும். புதிய மசோதா தாக்கல் நிறைவேற்றத்தையும் செல்லாது என, அறிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு மனுக்களில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

பரிசீலனை

இந்த மனுக்கள் நேற்று, உச்ச நீதிமன்றத்தில், தலைமை நீதிபதி லோடா தலைமையிலான அமர்வு முன், பரிசீலனைக்கு வந்தபோது, “அவற்றை விரைவாக விசாரிக்க வேண்டும்” என, மனுதாரர்கள் தரப்பில் ஆஜரான வழக்கறிஞர்கள் கோரிக்கை விடுத்தனர். இதையடுத்து, மனுக்கள் மீதான விசாரணை வரும், 25ம் தேதி நடைபெறும் என, நீதிபதிகள் உத்தரவிட்டனர்.

ஆதாரம்: தினமலர் - 22.08.2014

நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களாக அரசாங்கப் பிரதிநிதிகள் இல்லாமலே, நீதிபதி நியமனங்களில் வெளிப்படைத்தன்மையை உறுதிப்படுத்த முடியும்.

தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையச் சட்ட முன்வரைவு – 2014 குறித்த விவாதங்கள் அனைத்தும் இந்திய நீதித்துறையின் எதிர்காலத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். சட்ட முன்வரைவின் சில அம்சங்கள் அரசமைப்பு சாசனம் சார்ந்த முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. சட்டத்திருத்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பாக, அரசு ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து விடை தேடியாக வேண்டிய கேள்விகள் இவை.

இந்த சட்டமுன்வரைவின் சில பிரிவுகள், குறிப்பாக அடிப்படையான கட்டமைப்பு தொடர்பான பிரிவுகள் அரசமைப்பு சாசனத்தை மீறுவதாக இருக்கின்றன என்ற முடிவுக்கு உச்சநீதிமன்றம் வருமானால், அது மத்திய அரசின் நலனுக்கு உகந்ததாக இருக்காது, சட்டத்திருத்தத்தை செய்யப்பட்ட பின்னரும் கூட அந்தப் பிரிவுகளை எதிர்த்து வழக்குகள் வரக்கூடும். அரசமைப்பு சாசனத்தில் திருத்தம் செய்வதற்கு அடிப்படையாக அமையக்கூடிய, சில கறாரான வழிகாட்டல்களை அரசு உருவாக்கிக்கொள்வது அவசியமாகும்.

தற்போது உள்ள நீதிபதிகள் நியமனத்திற்கான அமைப்பை மாற்றி புதிய அமைப்பை ஏற்படுத்துவதால் மட்டும் நியமனங்கள் நியாயமாகவும் வெளிப்படையாகவும் இருப்பதை உறுதிப்படுத்திவிடும் என்று நினைப்பது தவறாகிவிடும். இதற்கு முன் மத்திய அரசுகளால் செய்யப்பட்ட நியமனங்கள் கடுமீ சர்ச்சைகளுக்கு உரியதாக இருந்திருக்கின்றன, அவை வெளிப்படைத்தன்மையோடு, பாகுபாடின்றி, நேர்மையாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்துள்ளன என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள்ளன. பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சி தலைவர்கள் இடம்பெற்ற உயரதிகாரக் குழுக்களால் செய்யப்பட்ட நியமனங்களில் கூட, கட்டமைக்கப்பட்ட வடிவில் வேண்டியவர்களுக்குச் சலுகையும், ஒரு பக்கச்சார்பும், பாகுபாடும் இருந்துள்ளன.

நியமன நடைமுறைகளில் சீர்திருத்தம்:

இதுபோன்ற நிலைமைகள் உள்ளபோது, நியமன முறைகளில் சீர்திருத்தம் மேற்கொள்வதில் கடைபிடிக்க வேண்டிய அளவுகோல்கள் குறித்து, நாடு முழுவதும் ஆக்கப்பூர்வமான விவாதம் நடந்திட வேண்டும். அரசமைப்பு சாசனம் நிறைவேற்றப்பட்டதிலிருந்தே இந்த நியமன நடைமுறைகள் தொடங்கிவிட்டன. நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பான விஷயங்களை உச்சநீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் குழு (கொலீஜியம்) முடிவு செய்யும் என்று உச்சநீதிமன்றம்

தனது மூன்று தீர்ப்புகளில் கூறியதன் மூலம், இதில் நீதிபதிகளுக்கு உள்ள முக்கியத்துவத்தைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது. இருந்தபோதிலும் தற்போதைய குழு முறையில் சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. நாட்டின் உயர்நிலை நீதிமன்றத்தைச் சார்ந்த நீதிபதிகளும் கூட தற்போதைய குழு முறை மிகுந்த வெளிப்படைத் தன்மையோடு, அனைத்து அம்சங்களும் உள்ளடங்கியதாக, விரிவான பங்கேற்பும் கலந்தாய்வும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அங்கீகரித்துள்ளனர். ஆனால், அதிகாரப் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் தங்களது அதிகாரங்களை பொறுப்போடு செயல்படுத்துவதை உறுதிப்படுத்திய ஒரு அமைப்பை நாம் எப்படி உருவாக்கப் போகிறோம்?

இதுபோன்ற எந்த சீர்திருத்தத்தையும் மேற்கொள்வதற்கு முன்பாக, ஒரு பக்கம் நீதித்துறையின் கடமைப் பொறுப்பையும், மறுபுறம் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தையும் எப்படி சமநிலையில் பராமரிப்பது என்பது தொடர்பாக வழக்குரைஞர்கள், நீதிபதிகள், கல்வியாளர்கள், குடிமைச் சமூகத்தினர், ஊடகவியலாளர்கள் ஆகியவர்களுடன் விரிவாகக் கலந்துரையாடுவது அவசியம். இதற்கு பின்வரும் வழிமுறைகளை ஆலோசிக்கலாம்.

நீதிபதிகள் நியமனத்தில் எத்தகைய நடைமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டாலும், ஒரு விரிந்த அடிப்படையிலான கலந்தாலோசனை செய்யப்பட்டாக வேண்டும். அதில், சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துத் தரப்பினரும் பங்கேற்கச் செய்ய வேண்டும். தற்போதைய குழு முறை தொடர்பான கூர்மையான விமர்சனங்களில் ஒன்று, உச்சநீதிமன்றத்திற்கான நீதிபதிகள் நியமனத்தில் ஒட்டுமொத்த நடைமுறையும் இப்போது இந்திய தலைமை நீதிபதியையும், உச்சநீதிமன்றத்தின் நான்கு மூத்த நீதிபதிகளை மட்டுமே சார்ந்திருக்கிறது என்பதுதான். உயர்நீதிமன்றங்களைப் பொறுத்தவரையில் நீதிபதிகள் நியமனத்தை இந்திய தலைமை நீதிபதியும், உச்சநீதிமன்றத்தின் இரண்டு மூத்த நீதிபதிகளும் கொண்ட குழு அமைப்புதான் முடிவு செய்கிறது. கவலையளிக்கக்கூடிய விஷயம் என்னவென்றால், தற்போதைய நடைமுறையில் சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பது உண்மைதான் என்றபோதிலும், உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள புதிய சட்டத்தில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள குழு அமைப்பில், இரண்டு முக்கிய பிரமுகர்கள் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படுவார்கள் என்பதும், அவர்களை பிரதமர், இந்திய தலைமை நீதிபதி, நாடாளுமன்ற மக்களவை எதிர்கட்சித் தலைவர் ஆகியோர்

தேர்ந்தெடுப்பார்கள் என்பதும், தற்போதைய ஏற்பாட்டைப் போலவே சர்வாதிகாரத்தனமாகவும் வெளிப்படைத் தன்மையற்றதாகவும் இருக்கிறது.

மேலும், இந்தியாவில் பெரும்பாலான நியமன நடைமுறைகள், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எந்த அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள், அவருடைய தகுதி எந்த அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட்டது என்ற தகவல்கள் தெரிவிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவேதான் இவற்றை மதிப்பிடுவதற்கான அளவுகோல்கள் தேவைப்படுகின்றன.

கிட்டத்தட்ட 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கிலாந்து அரசு நீதிபதிகள் நியமன நடைமுறையைக் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு மாற்றியமைத்தது. ஒரு சுயேச்சையான அமைப்பாக நிதிபதிகள் நியமன ஆணையம் (ஜேஎசி) ஏற்படுத்தப்பட்டது. இங்கிலாந்திலும், வேல்ஸ் பகுதியிலும் உள்ள நீதிமன்றங்களுக்கும், தீர்ப்பாயங்களுக்கும் நீதிபதிகளை இந்தக் குழுதான் தேர்ந்தெடுக்கிறது. மேலும் ஸ்காட்லாந்து, வடக்கு அயர்லாந்து ஆகிய பகுதிகளுக்கும் அதிகார வரம்புள்ள தீர்ப்பாயங்களின் நீதிபதிகளையும் இந்தக் குழுதான் தேர்ந்தெடுக்கிறது. 2005ம் ஆண்டின் அரசமைப்பு சாசன திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட முக்கியமான மாற்றம்தான் இந்த ஜேஎசி அமைப்பு. அதிகாரம் உள்ள வேந்தர் பதவியிலும் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. அதற்கு பதிலாக இங்கிலாந்து, வேல்ஸ் பகுதிகளுக்கான நீதித்துறை தலைவர் பொறுப்பு தலைமை நீதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அந்த நாட்டில் நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு ஜேஎசி கடைபிடிக்கும் வழிமுறைகள் இந்தியச் சூழலுக்கும் பொருத்தமாக அமையக் கூடும். அறிவுத்திறன், தனிமனிதத் தகுதிகள், நியாயமான முறையில் புரிந்துகொள்வதற்கும் கையாள்வதற்குமான திறன், ஆளுமைத் திறன், தகவல் தொடர்புத் திறன்கள், செயல்திறன், தலைமைத் தகுதி, நிர்வாகத் திறன்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் அங்கு நீதிபதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். பரிசீலிக்கப்படும் நபர்களிடையே இந்தத் தகுதிகள் எப்படி அடையாளம் காணப்படுகின்றன என்பது குறித்த விரிவான விளக்கங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

நியமனங்களில் வழக்குரைஞர்களின் பங்கு

நீதிபதிகள் நியமன நடைமுறையில் வழக்குரைஞர்கள் முக்கியமானவர்களாவர். ஆனால், தற்போதைய சட்டமுன்வரைவில் வழக்குரைஞர்களின் பங்கு பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. பல அதிகார அமைப்புகளின் நியமன ஏற்பாடுகளின் அனைத்து மட்டங்களிலும் வழக்குரைஞர்கள் சம்பந்தப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ஜேஎசி அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக வழக்குரைஞர்களையும் சட்டத்துறை பேராசிரியர்களையும் உள்ளடக்கும் வகையில் தற்போதைய ஏற்பாடுகளை மறு ஆய்வு செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

இங்கிலாந்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு முக்கியமான சீர்திருத்தம், ஆணையத்தை பன்முகத் தன்மையுள்ளதாக மாற்றியதாகும். இங்கிலாந்தின் ஜேஎசி அமைப்பு 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. அதன் தலைவர் எப்போதுமே, சாதாரண குடிமக்களில் ஒருவராக இருப்பார். அதன் இதர 14 ஆணையர்களில் (உறுப்பினர்களில்) 5 பேர் நீதித்துறை சேர்ந்தவர்களாகவும், இரண்டு பேர், தொழில்முறை சட்ட வல்லுநர்களாகவும், 5 பேர் சாதாரண குடிமக்களாகவும், ஒருவர் தீர்ப்பாய நடுவராகவும், இன்னொருவர் சட்டப்பூர்வமாக தகுதி பெறாத நீதித்துறை சார்ந்தவராகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது சட்டப்பூர்வமாகக் கட்டாயமாக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தின் தற்போதைய ஜேஎசி அமைப்பில் இரண்டு பேராசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். குழுவின் உறுப்பினர்கள் அவர்களது சொந்தத் தகுதியின் அடிப்படையில்தான் தேர்வு செய்யப்படுகிறார்களேயன்றி, அவர்கள் சார்ந்த துறைகளின் பிரதிநிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. ஆணையத்தின் இந்தப் பன்முகத் தன்மை காரணமாக அது பல்வேறு தரப்பினரையும் உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது. அதன் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் நீதிபதிகள் தேர்வு நடைமுறையில் தங்களது அறிவு, நிபுணத்துவம், மிக முக்கியமாக தங்களது சுயேச்சையான மனம், தனித்துவமான அனுபவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுவருகிறவராக இருக்கிறார்.

கடந்த சில பத்தாண்டுகளில், இந்தியாவில் நீதிபதிகள் தேர்வு நடைமுறைகளிலும் பல்வேறு குழுக்களின் செயல்பாடுகளிலும் பலவகையான பாகுபாடுகளும் சார்பு நிலைகளும் புகுந்துள்ளன. நீதிபதிகள் நியமன நடைமுறையில் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளுக்கு உள்ள பங்கு முற்றிலுமாக விலக்கிக்கொள்ளப்பட வேண்டும் அல்லது கணிசமான அளவுக்கு சுருக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு பல்வேறு சட்டப்பூர்வ, அரசமைப்பு சாசனம் சார்ந்த, கொள்கை சார்ந்த காரணங்கள் உள்ளன. ஆனால், மிக முக்கியமான காரணம் அரசமைப்பு சாசன அடிப்படையிலான ஆட்சி முறையின் பரிமாணங்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களாலும். இந்திய நீதிமன்றங்களில் மிகப்பெரிய அளவிற்கு வழக்குகளைச் சந்தித்துக்கொண்டிருப்பது அரசாங்கம்தான். அரசாங்கம் கொண்டுவரக்கூடிய ஒவ்வொரு சட்டமும் விதியும் நடைமுறையும் கொள்கையும், மேற்கொள்ளக்கூடிய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் இன்று கூர்மையான சட்டப் பரிசீலனைகளுக்கும் அரசமைப்பு சாசன ஆய்வுகளுக்கும் உட்படுத்தப்படுகின்றன. இது இந்தியாவின் ஆட்சி முறையில் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு சிறிய மாற்றம் மட்டுமே அல்ல. மாறாக, அரசமைப்பு சாசன அடிப்படையிலான ஆட்சி முறையில் மிகப்பரவலான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக்கூடியதாகும். நீதிபதிகள் நியமன நடைமுறையில் எந்த வடிவத்தில் அரசாங்கம் செல்வாக்கு செலுத்துமானாலும் அது நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை பாதிக்கிறது. நீதித்துறையின் கடமைப் பொறுப்பை உறுதிப்படுத்துவதுதான் அரசாங்கத்திற்கும்

சமுதாயத்திற்கும் உள்ள நோக்கம் என்றால், நீதிபதிகள் நியமனத்தில் மிகப்பெரிய அளவிற்கு வெளிப்படைத் தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதுதான் நோக்கம் என்றால், ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களாக அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளோ, அரசியல்வாதிகளோ இல்லாமலே அதனை உறுதிப்படுத்த முடியும்.

முன்னுள்ள வழி

நமது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைத் தன்மையைப் பாதுகாக்கிற ஒரு நிறுவனம் என்ற முறையில் நீதித்துறையின் முக்கியத்துவத்தை புதிய அரசு அங்கீகரிப்பதற்கு இப்போது ஒரு மிகப்பெரிய வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அரசு அமைப்புகளின் செயல்திறன்களை மதிப்பிடுவதற்கான அடிப்படைகளாக அரசமைப்பு சாசன உறுதிப்பாடும், ஜனநாயக நிர்வாகமும் தான் இருக்கப் போகின்றன என்றால், அந்தக் கண்ணோட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவே நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் இருக்க வேண்டும். ஆணையத்தை அமைப்பதற்கான தற்போதைய சட்ட முன்வரைவில் அப்படிப்பட்ட கண்ணோட்டம் இல்லை.

http://static.ibnlive.in.com/ibnlive/pix/sitepix/09_2013/kerala_solar_protest1.jpg

ஆகவே, சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் பங்கேற்கிற ஒரு விரிவான விவாதம் தேவை.

(கட்டுரையாளர்: ஹரியானாவில் உள்ள ஓ.பி. ஜின்டால் குளோபல் பல்கலைக் கழக துணை வேந்தர்)

ஆதாரம்: The Hindu, 13.8.2014

நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதாவுக்கு எதிரான மனுக்களை விசாரிக்க சுப்ரீம் கோர்ட் மறுப்பு

— புதுடில்லி, ஆக.26

தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதாவை எதிர்த்து, தாக்கல் செய்யப்பட்ட பொது நல மனுக்களை, உச்ச நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்து உத்தரவிட்டது. உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு, தற்போது நீதிபதிகளை நியமிக்க, “கொலிஜியம்” என, அழைக்கப்படும், தேர்வுக் குழு உள்ளது. இந்தக் குழுவின் பரிந்துரைப்படி, நீதிபதிகள் நியமனம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இந்த கொலிஜியம் முறையை மாற்றி விட்டு, நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் ஒன்றை அமைக்க, மத்திய அரசு திட்டமிட்டது. அதற்காக, 'தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதா - 2014' என்ற மசோதாவும், புதிதாக அமைக்கப்பட உள்ள, நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்திற்கு, அரசியல் சட்ட அந்தஸ்து அளிப்பதற்காக, 121வது அரசியல் சட்டத்திருத்த மசோதாவும், பார்லிமென்டில், சமீபத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. 'இந்த இரண்டு மசோதாக்களையும் செல்லாது என்றும், அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமானது' என்றும், அறிவிக்கக்கோரியும், கொலிஜியம் முறை ரத்து செய்யப்பட்டதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தும், உச்ச நீதிமன்றத்தில், பொதுநல மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. இந்த மனுக்கள் எல்லாம் நீதிபதி தவே தலைமையிலான உச்ச நீதிமன்ற அமர்வு முன், நேற்று விசாரணைக்கு வந்தன. அப்போது, நீதிபதிகள் பிறப்பித்த உத்தரவு:

தேசிய நீதித் துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதா, இன்னும் முழு வடிவம் பெறவில்லை. அந்த மசோதாக்களுக்கு, மாநில சட்டசபைகள், ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும். அதற்கு முன், இந்த பொது நல மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளதால், அவற்றை விசாரணைக்கு ஏற்க முடியாது. நீதித் துறை நியமனங்கள் ஆணைய மசோதா, ஒரு முக்கியமான சட்டத்தை எட்டும்போது, இந்த பொதுநல மனுக்களை தாக்கல் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். இப்போதைக்கு, மனுக்கள் விசாரணைக்கு உகந்தது அல்ல. இவ்வாறு, நீதிபதிகள் உத்தரவிட்டனர்.

ஆதாரம் : தினமலர் 26.08.2014

Education Material Published on behalf of

**Campaign for Custodial Justice & Abolition of Torture by
Human Rights Advocacy and Research Foundation (HRF)**

54, LDG Road, Little Mount, Saidapet, Chennai - 600 015, INDIA.

☎ 044 2235 3503, 044 2235 1919 Fax : 044 2235 5905,

E-mail : humanrightsadvocacyandresearch@gmail.com

website : www.humanrightsfoundation.org.in

